LABDARÚGÁS

AKIK ELLENÜNK KÉSZÜLNEK

A perui válogatott csatársor, balról: Gallardo, Nieri, Altuna, Ramirez, Mangier (Tudósítás a 3. oldalon)

VI. évfolyam, 6. szám **Budapest, 1960. június** **Ára: 3 forint**

Három kép a MAGYAR—ANGOL mérkőzésről

Douglas, az angol jobbszélső az első negyedórában néha átjátszotta Dálnokit, később Dálnoki már biztosan szerelt. Balról Douglas, Dálnoki

A 29. percben Rákosi beadása után Albert kapura fejelt, Springett csak nehezen ütötte szögletre a labdát

Albert remek testcselekkel faképnél hagyott három angol védőt is, majd a kifutott Springett mellett berugta a második gólt. Képünkön Albert az utolsó csel előtt

(MTI Fotó főosztály: Petrovics László, Pálfai Gábor és Papp Jenő felv.)

Példátlan a labdarúgás történetében

Megjegyzések egy elmaradt nemzetközi válogatott mérkőzéshez

Nem mindennapi eset kavarta fel a nemzetközi labdarúgó világ hangulatát. Mint ismeretes az „Év mérkőzésének" tartott spanyol—szovjet labdarúgó mérkőzés a Franco kormány durva beavatkozása miatt elmaradt. A közvélemény érthetően nem tud belenyugodni ebbe az értelmetlen döntésbe. A legnagyobb sajtóorgánumok teszik fel a kérdést: mennyiben befolyásolja a spanyol kormány helyzetét egy egyszerű nemzetközi labdarúgó mérkőzés? A L'EQUIPE című francia sportlap „megdöbbentőnek és ostobának" tartja ezt a lépést. Az angol DAILY MAIL szerint „a spanyol kormány *megbocsáthatatlan hibát követett el, amikor tizenegy labdarúgóját nem engedte pályára lépni a legjobb szovjet tizenegy ellen.*" A SZOVJETSZKIJ SZPORT úgy emlékezik meg az esetről, amely példa nélkül áll a labdarúgás történetében.

Valóban hiába is kutatnánk a futball világában, ilyen precedensre nincsen példa.

Éppen ezért a Franco kormányzat döbbenetes intézkedése nem a múlt, s még csak nem is a jelen, de elsősorban a jövő szempontjából vet fel kérdéseket.

Hiszen a jelent voltaképpen megnyugtatta az UEFA-nak, az Európai Labdarúgó Szövetségnek gyors és határozott lépése az ügyben, amikor úgy döntött, hogy Spanyolországot kizárta a Nemzetek Kupájából és a Spanyol Labdarúgó Szövetséget 2000 svájci frank bírságra ítélte. Egyúttal természetesen játék nélkül a Szovjetunió csapata jutott tovább. Ám ami a jövőt illeti, egyre égetőbben vetődik fel a logikus kérdés:

— *Hová vezet ez az út a sportban, a labdarúgásban? Mi a biztosítéka annak, hogy más esetben nem ismétlődik meg?*

Közismert az is, hogy a spanyol kormány egy ízben, mégpedig az egyik nagy nemzetközi kosárlabda tornán egyszer már alkalmazta a játékletiltás eszközét, ugyancsak szovjet csapat ellen!

Nyugtalan tehát a futball világ és arra gondol, hogy a Franco kormány újabb kihívó lépése végeredményben alapjaiban veszélyezteti a labdarúgást kedvelő országok egész nemzetközi programját és azt a sok-sok évtizedes bizalmat, amelyre ez a program felépül.

Helyesen írta az egyik angol napilap sportrovata, hogy Franco ezzel az intézkedésével megfosztott tizenegy becsületesen felkészült spanyol labdarúgót egy mérkőzéstől, megfosztott sok-sok tízezer embert a személyes élménytől és sok milliót a televíziós közvetítéstől... *A szovjet sajtó rámutat, hogy a szovjet labdarúgókat érintette a legkellemetlenebbül az eset, hiszen játszani akartak a spanyol együttes ellen és azt akarták megtudni, közülük melyikük a jobbik!*

Az idei esztendő az olimpiai vetélkedés éve, nem sokkal utána 1962-ben következik az újabb labdarúgó világbajnokság. A spanyol szövetség benevezte csapatát a VB-re, ám mi a biztosíték arra, hogy valóban ki is állnak a mérkőzésekre? Hogyan lehetséges egyáltalában együttműködni egy olyan országgal, ahol pusztán a kormány szeszélyétől függ nemzeti csapatának szereplése?

Ismételjük a jelent talán megnyugtatta az UEFA döntése az elmaradt szovjet-spanyol mérkőzés ügyében, de a további jövő érdekében sürgősen szükség van a legmagasabb nemzetközi labdarúgó szerv átfogó vizsgálatára, hiszen olyan nagy jelentőségű ügy forog kockán, mint a labdarúgás rendszeres nemzetközi programjának zavartalan lebonyolítása.

S ez igazán nem függhet egyetlen kormány önkényétől!

Bácskai László

Franciaország, Peru és India

A MAGYAR EGYÜTTES ELLENFELE

az olimpiai labdarúgó torna IV. csoportjában

A FIRA olimpiai bizottsága az olimpiai labdarúgó torna selejtezőinek befejezése után elkészítette a 16-os döntő csoportbeosztását.

I. csoport:
Jugoszlávia, Bulgária, Törökország, Egyesült Arab Köztársaság.

II. csoport:
Olaszország, Nagy-Britannia, Brazília, Tajvan.

III. csoport:
Lengyelország, Dánia, Argentína, Tunisz.

IV. csoport:
M a g y a r o r s z á g, Franciaország, Peru, India.

A csoportokon belül körmérkőzéssel döntik el az elsőséget. A négy csoportelső I—II, III—IV. párosításban játssza majd az elődöntőt. A győztesek küzdenek az első helyért, a vesztesek pedig a harmadik és negyedik helyért.

Kijelölték a mérkőzések színhelyét is: Firenze, Livorno, Grossetto, Aquila, Pescara, Nápoly és Róma. Az elődöntőket Nápolyban és Rómában, a döntőt pedig az olimpiai stadionban rendezik meg.

A négy csoporton belül az első helyet elsősorban a pontszám dönti el, ha ez egyenlő, akkor a gólarány határozza meg a továbbjutást, ennek azonossága esetén pedig sorsolnak.

Ha az elődöntő, a döntő és a III. helyért vívandó mérkőzés döntetlenül végződne, kétszer 15 perces hosszabbítás következik, majd további döntetlen esetén sorsolás.

Kötelezően írták elő: a játékosoknak mezükön jól látható számokat kell viselniök, legalább 25 cm nagyságban.

A csoportmérkőzések időpontjai: augusztus 26, 29 és szeptember 1, az elődöntőké szeptember 5 és 6, a harmadik hely sorsát szeptember 9-én döntik el, a döntőre pedig szeptember 10-én kerül sor.

A IV. csoportban a magyar csapat legveszélyesebb ellenfelének

Peru együttese

látszik. A perui csapat tagjai általában 18—20 éves labdarúgók, akik azonban egyelőre még nem rendelkeznek jelentős nemzetközi tapasztalattal. A dél-amerikai labdarúgást ismerők szerint a perui labdarúgó együttes technikailag messze elmarad a profi csapatok tudásától. Játékukra általában az jellemző, hogy röviden és laposan adogatnak, a labdát igyekeznek birtokukban tartani, ezért sokat cseleznek. Mozgásuk általában nem eléggé gyors, a csatárok azonban biztosan és jól lőnek, ha a 16-oshoz kerülnek.

Peru olimpiai válogatottját

Orth György készíti elő.

többhónapos munka után jelölte ki a válogatott keretet. A közönség azonban — mondják — csalódott az együttesben, annak ellenére, hogy a délamerikai selejtező során valamennyi mérkőzését megnyerte, az Argentina elleni találkozó kivételével. Az argentinok ellen 2:1-re vesztettek, s ezen a mérkőzésen a csatársor csődöt mondott, de a védelem játékában sem volt sok köszönet.

Érdekes volt Peru olimpiai csapatának Brazília elleni mérkőzése is, amelyen Peru 2:0 arányban győzött. Végig a peruiak irányították a játékot, az első eredményt mégis csak a brazilok öngólja jelentette.

Az olimpiai torna döntőjének csoportbeosztása megelégedést keltett Peruban. Legnagyobb ellenfélnek a magyar válogatottat tartják, hisz a magyar labdarúgásnak igen jó a híre Délamerikában, éppen ezért, mint hírlik, a perui labdarúgók fokozott erővel készülnek a római olimpiára.

HOZZÁSZÓLÁS

Élve Barcs Sándornak, az MLSZ elnökének szavaival, — a lap májusi számában Gondok és gondolatok a „félidőben” című cikkében — hogy „ne beszéljünk sokat az eredményekről”, én is inkább a gondokhoz és problémákhoz kívánok hozzászólni, amelyekkel a szép sikerek mellett is minduntalan találkozunk labdarúgó sportunkban.

Barcs Sándor klubcsapataink játékerejének növelését az „átirányítással” gondolná megoldani. Ez azonban szerinte is kényes dolog. De még mennyire! Mit szólnának ugyanis ehhez a klubok, ahonnan elirányítanák a játékosokat, s az a sok tizezer szurkoló, akiket megfosztanának kedvenceiktől. Igaz, hogy ezzel elérhető volna egy cél, lenne két-három nemzetközileg is ütőképes csapatunk, s könnyebb lenne a válogatás. De csak ez a két érv szólna a megoldás mellett, ellene azonban jóval több.

Hogyan lehetne tehát megoldani a problémát? Véleményem szerint a „tiszta” átigazolással. Azaz lehetővé kellene tenni a játékosok átlépését egyik klubból a másikba, bizonyos megkötöttségekkel, s ezek a kikötések biztosítanák a tehetséges játékosok fejlődését, de megakadályoznák a felesleges játékosvándorlást.

Az alábbi átigazolási megkötötségeket javasolnám:

1. Legyen igazolható minden olyan játékos, aki nem tagja csapata állandó keretének s betöltötte a 22 évet.

2. Az, aki első csapata mérkőzéseinek mindössze 10, esetleg 20%-án szerepelt, s betöltötte a 23 évet.

3. Aki első csapata mérkőzéseinek 20—40%-án játszott, s egyesülete kiadja.

4. Az, aki a mérkőzések 35%-án szerepelt, s betöltötte a 25 évet.

A százalékarány megállapításánál csak a játékképes állapotot szabadna figyelembe venni, s nem igazolni azt a játékost, aki a mérkőzések 40%-án vagy azon felül szerepelt. Ifjúsági játékosokra ezek a tételek nem vonatkoznának.

5. Lentről felfelé igazolható legyen minden játékos 28 éves korig, ehhez azonban szükséges legyen az egyesület beleegyezése is.

6. Fentről lefelé igazolják azokat a játékosokat, aki nem kerettag s akit az egyesülete kiad.

7. 28 éven felül mindenki igazolható legyen, aki nem tagja az első csapat keretének. Az átigazolásokhoz azonban mindenkor legyen szükséges a játékos beleegyezése.

Ezek csak formai javaslatok és nem kész tények. Az átigazoló bizottságot természetesen fokozott felelősség terhelné, mert neki kellene megakadályozni, nehogy egyes egyesületek úgynevezett játékostemetővé váljanak.

Barcs Sándornak a rostamérkőzésekhez fűzött megállapításaival azt hiszem mindenki egyetért, azzal viszont egyáltalán nem, hogy Baróti Lajos szövetségi kapitány egy ilyen rostamérkőzésre 27—28 éves NB II-es játékost hívott meg. Ilyen korban ugyanis egy másodosztályú játékostól a válogatottság szempontjából már nem várhatnak semmit, viszont elütik a helyet más tehetséges fiataltól.

Az utóbbi időben tapasztalható, hogy nagy tehetségnek induló fiatal játékosok pár hónapos sikeres szereplés után megállnak a fejlődésben vagy egyenesen visszafejlődnek. Ezeknek azután csak elenyésző kisebbségét lehet ismét visszanyerni labdarúgó sportunknak. Véleményem szerint az edzőt és a klubvezetőket terheli a felelősség. Részese azonban ennek a jelenségnek a sportsajtó is, amely néha túlontúli dicséreteivel elbizakodottá teszi a játékost. Például tavaly a „Labdarúgás”-ban megjelent egy cikk „Akik az eget ostromolják” címmel. Hat tehetséges játékossal foglalkoztak egy-két sikeres játék után, s ma ezekkel a nevekkel csak elvétve találkozunk már a csapatösszeállításnál. Javaslom a fiatalokkal foglalkozóknak, hogy csínján bánjanak a dicséretekkel ,s inkább akkorra hagyják, amikor az már nem befolyásolja a játékos pályafutását.

Ezeket a problémákat és javaslatokat, mint kívülálló szurkoló vetettem fel, jó szándékkal és segíteni akarással nagy ügyünkért: a magyar labdarúgásért.

Németh Tibor
Budapest

LÉTSZÁMCSÖKKENTÉSRE
készülnek a francia labdarúgó-bajnokságban

Franciaország labdarúgásának színvonala és tekintélye néhány év óta jelentős mértékben emelkedik. A felfelé ívelés 1955-ben kezdődött, s jelentősebb állomásai: a Szovjetunió elleni moszkvai döntetlen, az ugyancsak a Szovjetunió elleni párizsi győzelem, a világbajnok NSZK válogatott csapatának legyőzése Hannoverben. Kiválóan szerepelt a francia válogatott a spanyolok ellen Madridban s jelentős eredményt ért el a svédországi VB-n is.

A szakemberek megállapításai szerint a francia válogatott fejlődése tovább tart, s ezt az alábbi tényezők segítik elő:

a) Az első és másodosztályú bajnokság, valamint az országos amatőrbajnokság mintaszerű megrendezése;
b) A francia labdarúgó szövetséget nem a klubok képviselői, hanem semleges szakemberek irányítják. Ez lehetővé teszi a labdarúgó szabályok tárgyilagos, de feltétlenül szigorú betartását, gyakorlati alkalmazását;
c) A francia labdarúgásban következetesen alkalmazzák a taktikai újításokat.

Az eredmények ellenére természetesen problémák is akadnak, s ezek:

a) Túl nagy az első és másodosztályú bajnokság létszáma, a 20—20 csapat. Ez 38 bajnoki fordulót jelent idényenként, ami, ha nem volnának hétköznapi fordulók, már egymagában majdnem teljesen igénybe venné a 10 hónap minden vasárnapját;
b) A labdarúgó program zsufoltságát nagymértékben fokozza még a **Francia Kupa,** *a sok válogatott mérkőzés és az Európa Kupa.*

Klasszikus példája ennek a 6—7 válogatott játékossal rendelkező Reims esete, amelynek a francia válogatott minden sikere 1—2 bajnoki pontjába kerül.

Felmerül a kérdés is, mi lehet a megoldás? A labdarúgó szövetség munkatársainak és a francia szakértőknek egyöntetű véleménye, hogy a bajnokság kimenetelét csak úgy lehet függetleníteni a külső befolyásoktól, ha a csapatok létszámát fokozatosan előbb 18-ra, majd 16-ra csökkentik. Természetesen a megoldás ellen szól a klubok anyagi érdeke, ami nem lényegtelen Franciaországban. Az is javaslat, hogy a válogatott mérkőzések első felét novemberben, a második felét pedig márciusban bonyolítsák le. Természetesen ez alatt a bajnokság szünetelne.

Nagyon érdekes a francia labdarúgásban az idegen játékosok kérdése is.

A szabályok szerint évek óta tilos az idegen játékosok szerepeltetése, a tilalom előtt szerződtetett játékosok azonban játszhatnak a csapatokban.

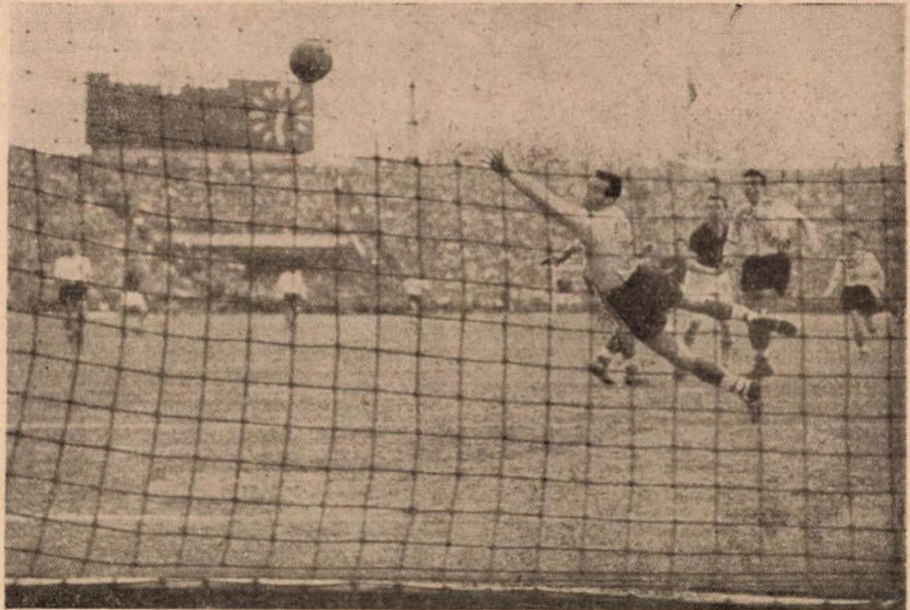
A francia labdarúgó szakemberek már erőteljesen munkálkodnak a chilei VB-n résztvevő csapat kialakításán, s addig véleményük szerint nem pályáznak sem európai, sem világelsőségre, csak meglévő nemzetközi kedvező helyük további megszilárdítására.

Karczag László

ÉSZREVÉTELEK, TANULSÁGOK

VÁLOGATOTTUNK TAVASZI MÉRKŐZÉSEIRŐL

Válogatott együttesünk lejátszotta két tavaszi mérkőzését Anglia és Skócia ellen, s meg kell állapítani, az eredményekkel elégedettek lehetünk. A május 22-i 2 : 0-ás győzelemmel és a skótok elleni 3 : 3-al is. Lehet, hogy ez kissé fonákul hangzik — hiszen a skótok ezévben 3 : 2-re kaptak ki Glasgowban a lengyel válogatottól, s 4 : 1-re éppen a magyarok elleni mérkőzés előtt Bécsben az osztrákoktól — de mégis így van: ezt állapíthatta meg különben a Népstadion 85 000-es közönsége, a sok tízezer televíziós néző, s a rádió hallgatói is, mivel a június 5-i eredmény már egy elveszettnek látszó mérkőzésből alakult ki döntetlenné.

Albert első gólja az angolok elleni mérkőzésen

(MTI Fotó főosztály: Bartal Ferenc felv.)

Az eredményeken túlmenően most már csak azt érdekes vizsgálgatni, milyen tanulságot hozott a két találkozó? Sok-sok tapasztalatot a jövő szempontjából.

Elsőként talán azt lehetne megállapítani, hogy a következő években sokkal jobban kell „tempirozni" a válogatott mérkőzések időpontját, mégpedig úgy, hogy lehetőleg akkor kerüljenek lejátszásra, amikor a játékosok a legjobb formában vannak. Ez — a négyszakaszos edzésrendszert figyelembe véve — tavasszal a formában tartó időszak első felére esne, áprilisra, május elejére. Ekkor bőven van még válogatott labdarúginknak erőtartalékuk, s idegállapotukat sem vette annyira igénybe a bajnoki küzdelem hajrája. Ha ezen felül még lehetséges volna a válogatott mérkőzések „felvezetése", azaz a kisebb játékerőt képviselő válogatott együttesekkel való kezdés, és így tovább, ez a megoldás minden szakmai igényt kielégíthetne.

Szerkezeti hibák

A két mérkőzés megmutatta, hogy jelenlegi válogatott együttesünkben komoly szerkezeti hibák vannak. Így elsőként nagy az űr a védelem és a támadósor között, s szinte „széttagolt" a csapat. Nincs aki átfogja a pálya középső harmadát. Erre a két fedezet jelenlegi formájában nem volt képes. Az összekötők csak a támadással törődtek, meg sem kísérelték segíteni a védőket azzal, hogy az elveszett labdákat maguk próbálják visszaszerezni. Pedig így alkalmat adhattak volna Bundzsák és Kotász felzárkózásához s ezzel a csapatrészek sokkal közelebb kerültek volna egymáshoz.

Ismeretes az évek óta fennálló szélsőválság. Válogatottunknak most meg van ugyan a két megfelelő szélsője Sándor és Fenyvesi személyében, de mégis azt kell mondani, hogy az ő játékuk sem erősíti a szerkezeti egységet. Sándor pl. évek óta a leghasznosabb játékosa a támadósornak, de csak egyéni teljesítményével, mert nem ismer partnert, beadást nem igen várhanak tőle a belsők. A legidősebb és legtapasztaltabb játékos „példája" nyomán a fiatal belsőhármas is hasonló módon gondolkodik — ezt különösen nagyon jól megmutatta a Skócia elleni mérkőzés. Ez is egyik oka volt annak, hogy legutóbb megbomlott az előre kitervezett játékrend, széthullott a gépezet szerkezete.

Baróti Lajos szövetségi kapitány a Skócia elleni mérkőzés utáni nyilatkozatában különben hangsúlyozta, hogy ezen mihamarabb igyekszik segíteni, s ha kell, a legerélyesebb rendszabályokhoz nyúl, mert a jelenlegi állapotban nincs tovább fejlődés.

Albert és Tichy

Az őszi válogatott mérkőzések egyik legörvendetesebb jelensége volt, hogy a válogatott csapatnak ismét komoly belsőhármasa van, amely nemzetközi klasszist képvisel. Kitűnő méltatásokat kapott a három fiatal a világ szaksajtójától, s ez úgylátszik hogy kissé a fejükbe szállt. Különösen ami Albertet és Tichyt illeti. A két játékos az NB I-es bajnokság tavaszi idényében is jó formát mutatott, jelenleg behozhatatlanul ők állnak a góllövő lista élén. Mindketten csapatuk erősségei, néha bizony valóban rajtuk múlik a Ferencváros, illetőleg a Bp. Honvéd jó szereplése. A hajsza a góllövő listán azonban egyik fiatalnak sem vált hasznára, a „gólkirályság" elérése bizonyos fokú érzelmeket élesztett fel a két kitűnő csatárban. Így látja ezt az, aki mindkét játékost jól ismeri, labdarúgó képességeikkel, emberi erényeikkel és hibáikkal. S hogy ne kerteljünk tovább, mondjuk ki őszintén, a gyerekes féltékenység ütötte fel a fejét közöttük.

Ez csak sejtés volt eddig — a skót mérkőzésen azonban kissé beigazolódni is látszott. Albert és Tichy is egyedül akart mindent megoldani, megfeledkeztek egymásról, de csapattársaikról is. A legnehezebb helyzetekből is maguk akartak kivergődni, mégpedig úgy, hogy ők juttassák a labdát a skótok hálójába. A 90 perc folyamán talán csak az emlékezetes utolsó 20 percben „látták meg egymást", s igyekeztek menteni a veszett fejsze nyelét. Ekkor mindkettőjüket elragadta a játék izgalma, fűtötte őket a lelkesedés, a lesgól után pedig a „csakazértis" hangulat. A játék hajrájában minden más kiment a fejükből, — így gondolom ezt én —, s ekkor valóban hasznára voltak a magyar válogatottnak.

Így kell ennek lennie a jövőben is.

Hoffer József

A SZŐKE ÁGYÚ

Amikor a magyar—angol mérkőzés után hazafelé tartott a több tízezres tömeg, ezeket lehetett hallani:

— Hej, ha nekünk egy olyan balszélsőnk lenne, mint a Bobby Charlton...

Róla beszéltek itt is, ott is, a rokonszenves Bobby sztár lett Budapesten. Meg is érdemelte, emlékezetes játékkal rukkolt ki.

Bobby Charlton neve két esztendővel ezelőtt kezdett egyre ismertebb lenni Európában s ekkor mindössze tizenkilenc éves volt. Hihetetlen gyorsasággal tört mind feljebb, nem akadt olyan mérkőzés, amelyen ne zörgette volna meg a hálót „a szőke ágyú" — így becézik ugyanis Angliában. Ime néhány jelentős mérkőzés: 1958. január 5-én csapata, a Manchester United 2 : 1-re győzött az Európa Kupában a Crvena Zvezda ellen, Bobby szerezte a döntő gólt. Aztán a tragikusan járt manchesteri csapattal Bobby is elutazott Belgrádba s a február 5-én 3 :3-ra végződött meccsen ismét remekelt, két gólt lőtt s sokan azt mondták, a jugoszláv főváros ritkán látott ilyen csatárt.

Az emlékezetes müncheni katasztrófát viszonylag könnyebben megúszta, kéthetes kórházi ápolás után ismét elkezdhette az edzéseket. Legjobb barátai viszont — Jones, Colman, Byrne, Taylor, Whelan, Bent, Pegg, Edwards — szinte mellette haltak meg s ez bizony lelkileg alaposan megviselte. Még így is, május 7-én már ott volt a Wembleyben, abban az angol válogatottban, amely 2 : 1 arányú győzelmet aratott Portugáliával szemben. A két angol gól ezúttal is Bobby nevéhez fűződött.

Ismét elutazott Belgrádba, játszott az 5 : 0-ás vereséggel végződött mérkőzésen. Ekkor kezdett kijönni rajta a Münchenben átélt sok borzalom, kihagyták a Moszkvában 1 : 1-re végzett válogatottból s egyetlen alkalommal sem játszatták a svédországi világbajnokságon.

Úgy mondják nyugodtságukról híresek a szigetország lakói. Nos, olyan vihar is régen dúlt az angol labdarúgó berkekben mint a sikertelen világbajnoki szereplés után, Bobby Charlton kihagyása miatt. Bobby nem csüggedt, visszanyerte régi formáját, erről tanúskodik a budapesti mérkőzés is. S hogy a válogatók is belátták korábbi hibájukat, bizonyíték, hogy Bobby nélkül ma nincs angol válogatott. Budapesten tizenhatodszor játszott az angol tizenegyben.

— Végigvándoroltam a csatársor minden posztját — mondotta Charlton budapesti tartózkodása alatt —, de most már megmaradok a tizenegyesmezben. Eleinte idegenül éreztem magam a partvonal mellett, már beleszoktam. Az a célom, hogy majd 1962-ben pótoljam azt, amit 1958-ban elmulasztottam. Ki akarok jutni Chilébe, nem az utazás élménye, hanem a világbajnoki részvétel miatt.

Bobby Charlton belopta magát a magyar labdarúgó szurkolók szívébe jellegzetes mozgásával, bombaerős, távolról is jól irányított lövéseivel, ördöngős cseleivel. Nehéz tőle elvenni a labdát, ha egyszer megkaparintotta. Kijátssza a legtalálékonyabb védőt is. Az ő játékával lett a Manchester United az angol bajnokság második legeredményesebb csapata. Százkét gólt lőttek, s ebből Bobby huszonhetet szerzett, s vagy mégegyszer ennyit előkészített.

A pályán kívül egyáltalán nem látszott rajta, hogy Anglia egyik legnépszerűbb játékosa. Amikor Lellén voltak, csendesen meghúzódott egy nyugágyban, udvariasan válaszolt az ujságírók kérdéseire, arra is, hogy milyen egy angol profi futballista élete.

— Negyvenkét meccset játszottunk a bajnokságban s olyan jól esne a pihenés. De az idény befejezése után három válogatott mérkőzést játszottunk, beutaztuk fél Európát s azt hiszik, ha visszaérkezem Angliába, pihenhetek? Egy csodát. Éppencsak kicserélem a bőröndömet s repülök Amerikába, a csapatom után, amely a másik világrészen nemzetközi tornán szerepel. Ilyen a futballista sorsa. Köt a szerződés, de ha ez nem lenne, akkor is örömmel mennék. Miért? Szeretek futballozni.

Boskovics Jenő

Sipos szabadrúgása a skót—magyar mérkőzésen

A fényszóró sugarában

HÓDI ZOLTÁN

Az élet néha alaposan megtréfálja az embert. Úgy két esztendővel ezelőtt Hódi Zoltán is azt hitte, hogy beleült a Fortuna szekerébe. Úgy vélte: kiderült felette az égbolt, teljesült a szíve vágya. De keservesen csalódott. A fortuna szekere kivetette őt, s hosszú ideig nem sütött rá a nap.

Hogy is történt?

Egy szép napon a Ferencvárosba hívták védeni. Nagyot dobbant a szíve, amikor meghallotta a hírt. De azért töprengett. Kusza gondolatok kavarogtak benne. Gátlásai voltak. Hátha nem állja meg a helyét, hátha csalódást okoz. De aztán legyűrte a kételyeket, valahogyan így: „Mit habozol, örülj, hogy egy nagyhírű fővárosi csapathoz hívnak! Ragádd meg az alkalmat! Bizzál magadban, boldogulni fogsz!..."

És egy edzés után oda szegődött Kertes Mihály mellé, s csendesen, félszegen így szólt a szegedi egyetemisták vezetőjéhez:

—Miska bácsi! Elmennék szerencsét próbálni... Járuljanak hozzá! S ha nem sikerül visszajövök Szegedre...

S nem sikerült! Az első három mérkőzésen még ő őrizte a Fradi hálóját, de aztán átadta a helyét másoknak és többé nem került vissza az első csapatba.

Vajon miért nem?

— *Akkoriban sokat tünődtem ezen, annál is inkább, mert már ott tartottam, hogy búcsút mondok a labdarúgásnak. Úgy éreztem, hogy az első csapatban nem védtem rosszul. Ha így lett volna aligha védtem volna úgyszólván állandó jelleggel az utánpótlás kapuját. Persze az is, kétségtelen, hogy sokkal többre vagyok képes mint amennyit a Fradiban nyújtottam.*

Révetegen maga elé nézett, s aztán akadozva folytatta:

— *Talán túlságosan korán dobtak a mélyvízbe... Alig voltam több 18 évesnél... Szegeden idegileg alaposan megviselt a kiesés ellen vívott hatalmas küzdelem, s ezt még a Ferencvárosban sem pihentem ki... Aztán szokatlan volt számomra az erőteljes, kemény edzésmunka is... És azt hiszem nem csalódom ha azt mondom: nem biztak bennem. Nem is adtak alkalmat tehetségem bizonyítására, csupán a tartalékok között játszhattam... Elvesztettem a kedvem, s az önbizalmamat is. Különösen akkor, amikor tücsköt bogarat kiabáltak rám. Pedig sportszerűen éltem...*

Látszott rajta, hogy túl van a nehezén, egyre gyorsabban törtek elő szájából a szavak:

— *Ilyen körülmények között távoznom kellett a Fradiból. Szegedre akartam menni, s még ma is rosszul esik, hogy nem hívtak vissza, nem érdeklődtek utánam. Szerencsére már túl vagyok a nehézségeken, hála a diósgyőriknek. Náluk új emberré formálódtam. A fiúk szeretettel fogadtak, s nagy segítségemre voltak a vezetőkkel együtt. Otthonra leltem Diósgyőrött. A Lenin Kohászati Művek építési osztályának tervezési csoportjában dolgozom. Megbecsülnek, jól keresek, biztosítva látom a jövőmet. Mi kell még?...*

Zoli arról már nem beszélt, hogy mint kapus is kicserélődött. Visszanyerte önbizalmát, erőssége a csapatnak. Néhány mérkőzésen pompásan védett, sokkal megbízhatóbb mint bármikor azelőtt. Nagyszerű átlagteljesítményére mi sem jellemzőbb, mint az, hogy a válogatott kapusok után, nyomban ő következik a rangsorban. Sokáig csak Grosits előzte meg, Ilku most került eléje.

Persze az előrehaladásért, keményen meg kellett küzdeni. Hódi szorgalma, akaratereje, lelkiismeretessége közismert Diósgyőrött. Sok zúzódás, ütődés tanuskodik arról, hogy az edzéseken nem kímélte magát. Még otthonában is megtalálható a súlyzó, expander, s. más, erősítésre alkalmas segédeszközök. Ezek a tényezők, valamint a mértéktartó életmód, a helyes táplálkozás, a tapasztalatszerzés játszott közre abban, hogy egy év alatt fejlődött, megerősödött.

Nincs harag a szívében. Örül annak, hogy jól szerepel a Ferencváros, hiszen jó néhány barátja kergeti ott a labdát. De azért nagyon örült, amikor a Ferencváros ellen kétszer is kitűnően helytállt. S még boldogabb volt, amikor az egyik mérkőzés után Rákosi Gyuszi oda ment hozzá, megölelte, s csak ennyit mondott:

— *Gratulálok Zolikám!...*

Hódi Zoltán, most 22 éves. Előtte az élet, előtte a jövő.

Boldog megelégedett, mint az olyan ember, aki felett kiderült az égbolt, s kisütött a nap.

Németh Gyula

Kié lesz lapunk ezüst serlege?

Nagy változások a jobbfedezetek rangsorában

Újabb öt forduló után, ismét elkészítettük legjobb labdarúgóink osztályzókönyvét. Az átlagok kiszámításánál csak azokat a játékosokat vettük figyelembe, *akik legalább tizennégy mérkőzésen szerepeltek.* S, amikor nézegettük az osztályzatokat, nagy meglepetéssel vettük észre, hogy mindössze nyolc olyan jobbszélsőnk van, akik tizennégyszer jutottak szóhoz csapatukban! Ez a tény nagyszerűen megmutatja: milyen nagy nálunk a jobbszélső inség.

Érdekes, hogy a *legtöbb változás a jobbfedezet helyén van. Az élbolyban úgyszólván minden hely gazdát cserélt.* Pedig valamikor ezen a poszton Bozsik József egyeduralkodó volt, s nyomban követte őt Szojka Ferenc. Még a tizenhetedik forduló után is Bozsik vezetett, de aztán jött néhány rossz sorozata, s egyszeriben lezuhant a hatodik helyre. Szojkának kifejezetten gyengén megy a játék, amit bizonyít nyolcadik helye is. Egy olyan játékos került az első helyre, aki *évek óta egyik legmegbízhatóbb tagja csapatának: Ughy Tibor.* A csepeli jobbfedezetnek éppen az a nagy erénye, hogy formája nem ingadozik, a legritkább esetben játszik mérsékelten.

A dorogiak jó szereplésében nagy része van annak, hogy Pálmai és Prohászka, a két fedezet tavaszra jelentősen feljavult. Minketten szépen előre törtek, különösen Pálmai.

A *rangsorban Grosics, Hetényi, Paulás, Berendi, Iván, Orosz, Tichy és Rákosi megőrizte első helyét, s most már egyedül éllovas Sipos Ferenc és Pál László is.*

Nézzük csak, kik azok a játékosok, akik öt forduló eltelte után kikerültek a legjobb tíz közül?

Íme: Bulla, Törőcsik II, Kóczián I, Lantos, Szini, Borsányi, Budai, Friedmanszky, Csernai (!), Kazinczy, Monostori. Szininek az átlagát nagyon lerontotta a kiállítás, Budai és Friedmanszky keveset játszott, a többiek visszaestek formájukban.

Persze *vannak örvendetes változások is.* Ezek közé tartozik, néhány idősebb játékos pompás előre törése. Buzánszky Jenő és Szilágyi Gyula mindjárt az élbolyba került: a jobbhátvéd a harmadik, a középcsatár pedig a negyedik a csoportjában. Az ő példájuk is azt bizonyítja, csínján kell bánni az idősebbek visszavonultatásával.

Három helyen — kapus, balösszekötő és balszélső — alig volt lényeges változás. Csupán néhányan megerősítették helyüket. Általánosan jellemző az, minden poszton szorosabb lett a verseny. Hiába, itt a bajnokság hajrája!...

Valamennyi játékos rangsorában még mindig Grosics Gyula vezet. Átlaga: 7,60 (!) Ott van nyomában Sipos (7,45) és Tichy (7,42) is. Mindhármuk teljesítménye pompás. Talán Tichy Lajosét lehet legtöbbre értékelni, hiszen csatárt nehezebb játszani mint védőt, különösen akkor ha hiányoznak az azonos tudású segítő társak.

A huszonkettedik forduló után így fest az osztálykönyv:

Kapusok

1.	Grosics (Tatabánya)	7,60
2.	Ilku (Dorog)	7,35
3.	Hódi (Diósgyőr)	7,13
4.	Török (Ú. Dózsa)	6,95
5.	Faragó (Bp. Honvéd)	6,85
6.	Szentmihályi (Vasas)	6,76
7.	Mészáros (Szeged)	6,67
8.	Gelei (MTK)	6,57
9—10.	Tóth I (Csepel)	6,00
9—10.	Cserháti (Salgótarján)	6,00

Jobbhátvédek

1.	Hetényi (Tatabánya)	7,00
2.	Rajna (Ú. Dózsa)	6,90
3.	Buzánszky (Dorog)	6,71
4.	Werner (Diósgyőr)	6,66
5.	Kárpáti (Vasas)	6,62
6.	Kárpáti (BVSC)	6,46
7.	Molnár (Szombathely)	6,33
8.	Sándor (Salgótarján)	6,24
9.	Szabó (Szeged)	6,28
10.	Berta (Ferencváros)	6,27

Középhátvédek

1.	Sipos (MTK)	7,45
2—3.	Portörő (Szeged)	7,27
2—3.	Várhidi (Ú. Dózsa)	7,27
4.	Mátrai (Ferencváros)	7,13
5.	Polgár (Tatabánya)	7,04
6.	Szigeti (Diósgyőr)	7,00
7.	Lakat (Dorog)	6,65
8.	Zalai (BVSC)	6,52
9.	Tarr (Szombathely)	6,42
10.	Jancsik (Salgótarján)	6,37

Balhátvédek

7.	Paulás (Diósgyőr)	7,40
2.	Dálnoki (Ferencváros)	7,05
3.	Takács (Csepel)	6,94
4.	Sárosi (Vasas)	6,85
5.	Novák (Szombathely)	6,77
6.	Oláh II (Salgótarján)	6,71
7.	Kürtösi (Szeged)	6,66
8.	Győrvári (Ú. Dózsa)	6,50
9.	Molnár (Tatabánya)	6,46
10.	Dudás (Bp. Honvéd)	6,39

Jobbfedezetek

1.	Ughy (Csepel)	7,05
2.	Török (Diósgyőr)	6,95
3.	Szepesi (Tatabánya)	6,94
4.	Pálmai (Dorog)	6,80
5.	Vilezsál (Ferencváros)	6,77
6.	Bozsik (Bp. Honvéd)	6,75
7.	Bundzsák (Vasas)	6,72
8.	Szojka (Salgótarján)	6,59
9.	Dezsőfi (Szeged)	6,56
10.	Nagy (MTK)	6,57

Balfedezetek

1.	Berendi (Vasas)	7,40
2.	Kleibán (Csepel)	7,19
3.	Solymosi (Diósgyőr)	7,09
4.	Kovács III (MTK)	7,00
5.	Prohászka (Dorog)	6,72
6.	Zallár (Szeged)	6,70
7.	Kotász (Bp. Honvéd)	6,61
8.	Dékány dr. (Ferencváros)	6,47
9—10.	Bárkányi (BVSC)	6,45
9—10.	Menczel (Salgótarján)	6,45

Jobbszélsők

1.	Iván (Diósgyőr)	6,59
2.	Sándor (MTK)	6,42
3.	Sátori (Csepel)	6,37
4.	Murár (BVSC)	6,12
5.	Csordás (Vasas)	5,75
6.	Bablena (Salgótarján)	5,60
7.	Szovják (Tatabánya)	5,22
8.	Polgár (Szombathely)	4,88

Jobbösszekötők

1.	Orosz (Ferencváros)	7,14
2.	Göröcs (Újpesti Dózsa)	6,63
3.	Csányi (Diósgyőr)	6,61
4.	Nemes (Szeged)	6,33
5.	Kékesi (Vasas)	6,28
6.	Varga (Dorog)	6,25
7.	Rádi (Pécsi Dózsa)	6,15
8.	Lahos (Tatabánya)	5,80
9.	Kisuczky (Csepel)	5,75
10.	Vasas (Salgótarján)	5,63

Középcsatárok

1.	Tichy (Bp. Honvéd)	7,42
2.	Szusza (Ú. Dózsa)	6,84
3.	Albert (Ferencváros)	6,68
4.	Szilágyi I (Vasas)	6,43
5.	Hajós (Szeged)	6,33
6.	Gondos (Csepel)	6,27
7.	Csáki (Salgótarján)	6,20
8.	Göncz (BVSC)	6,18
9.	Bödör (MTK)	6,05
10.	Kiss (Diósgyőr)	6,00

Balösszekötők

1.	Rákosi (Ferenváros)	7,09
2.	Kuharszki (Ú. Dózsa)	6,63
3.	Polyvás (Szeged)	6,60
4.	Dunai (Pécsi Dózsa)	6,35
5.	Pál (Csepel)	6,30
6.	Komora (Szombathely)	6,28
7.	Papp (Diósgyőr)	6,27
8.	Molnár (MTK)	6,00
9.	Nagy J. (BVSC)	5,90
10.	Gilicz (Bp. Honvéd)	5,88

Balszélsők

1.	Pál László (Diósgyőr)	6,95
2.	Szimcsák I (MTK)	6,54
3.	Tóth Z. (Szombathely)	6,30
4.	Fenyvesi (Ferencváros)	6,20
5.	Mathesz (Vasas)	6,11
6.	Csóri (Dorog)	6,09
7.	Taliga (Salgótarján)	6,00
8.	Nyári (Szeged)	5,93
9.	Tóth M. (Ú. Dózsa)	5,66
10.	Gerencsér (BVSC)	5,54

Ilku (Dorog) ugrott az élre!

Ughy (Csepel) az első!

Tavasszal sok változás volt csapataink összeállításában. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy huszonkét fordulóban *231 játékost szerepeltettek.* A legtöbbet a Bp. Honvéd: 22-t (!). A Bp. *Honvéd az egyetlen csapat, amelynek olyan játékosa sincs, aki tavasszal valamennyi mérkőzésen szerepelt.*

A tizenhetedik forduló után még 109 volt azoknak a száma, akik tavasszal minden mérkőzésen játszottak, s versenyben voltak a Labdarúgás ezüst serlegéért. És akkor Albert Flórián állt az élen.

Most sokat változott a helyzet. A *versenyben levő játékosok száma 70-re csökkent és a rangsorban is számos a változás.* Az élmezőnyből kikerült Tichy, Takács, Szentmihályi, Várhidi és mások,.

Érdekes, hogy két kapus van az első helyen: Ilku és Hódi, utánuk Sipos és Paulás következik. Albert és Orosz a negyedik csoportban tanyázik. A hátralevő hetekben sokat változhat a pontverseny állása, hiszen Ilku István a tizedik csoportból ugrott az élre.

Nézzük a tavaszi versenyt!

68 pontos:

Ilku

67 pontos:

Hódi

66 pontos:

Paulás, Sipos

65 pontos:

Albert, Berendi, Orosz, Pál (Diósgyőr)

64 pontos:

Jancsik, Mátrai, Szigeti

63 pontos:

Pálmai, Török (DVTK), Solymosi

62 pontos:

Dálnoki I, Novák, Portörő, Rákosi, Tarr

61 pontos:

Mészáros, Prohászka, Szakály, Göröcs

60 pontos:

Cserháti, Iván, Fellegi, Kékesi, Kovács III, Kürtösi, Kulcsár, Varga (Dorog), Sándor (SBTC), Szepesi, Schédl

59 pontos:

Göncz, Rajna, Szovják, Vilezsál

58 pontos:

Bundzsák, Kocsis (Pécs), Kuharszki, Pál (Csepel)

57 pontos:

Hegyi, Tóth Z. (Szombath., Zalai, Török (Ú. Dózsa)

56 pontos:

Berta, Csáki, Lantos, Menczel, Papp (DVTK), Sándor (MTK), Szabó

55 pontos:

Bárkányi, Dunai

54 pontos:

Komora

53 pontos:

Bödör, Győrvári, Mathesz, Szimcsák I, Tóth I (Csepel)

52 pontos:

Farkas (Vasas), Lahos, Nagy J (BVSC), Nyári

51 pontos:

Csóri

50 pontos:

Demter, Szojka

48 pontos:

Gerencsér, Kovács (Pécs)

KURTÁN—FURCSÁT

Nagy összegű büntetést fizetnek a Real Madrid csapatának játékosai, ha szabálytalanságot követnek el. Az első játékvezetői figyelmeztetés az illető labdarúgónak 500 pezetájába kerül. Minden további megintésnél 500-al emelkedik a büntetés. Di Stefáno a közelmúltban 7000 pezetát fizetett be az egyesület pénztárába.

*

A labdarúgó játékvezetők elleni támadás hatósági közeg elleni erőszaknak minősül Olaszországban. Erre azért volt szükség, mert másképp nem tudják megfékezni a sokszor felbőszült szurkolókat, hogy tettleg bántalmazzák a bírót.

*

Szép sikereket ért el már eddig is mint jazz énekes Just Fontaine, a válogatott francia labdarúgó csatár, aki jelenleg felgyógyulóban van lábtöréséből. A megfigyelők szerint azonban mellékfoglalkozását egy kicsit gyakorlatlanul végzi. Nem véletlen, hogy az egyik neki írt dalnak ezt a címet adták: „Nem tudom mit csináljak a karjaimmal".

*

Ez év októberében kerül sor a labdarúgósport történetében először a Szovjetunió—Olaszország válogatott találkozóra Moszkvában. A visszavágó 1961 májusában lesz Rómában.

*

Rúgós késekkel támadtak a felbőszült szurkolók a bécsi Austria labdarúgó csapatának tagjaira Philadelphiában. A rendőrségnek azonban sikerült még idejében közbelépnie, s így nem lett nagyobb baj. A botrányos mérkőzés végeredménye 2:2 lett.

*

Mi az oka? A Saint Vallon-i kis francia tengerparti városka labdarúgói meglepően szorgalmasan jártak edzésekre, s ennek meg is lett az eredménye: egymás után aratták a győzelmeket. Nagy buzgalmuk abból eredt, hogy a klub elnöke, a város két mészárszékének tulajdonosa kijelentette: ha győznek, akkor feleségeik hitelbe vásárolhatnak üzletében. Ha azonban kikapnak, csak készpénz ellenében.

Időmérő és „tiszta idő”

— A LABDARÚGÁSBAN

Emlékezzünk két érdekes esetre.

Az ELSŐ elég régen, talán négy éve történt: Párizsban szerepelt ekkor a magyar labdarúgó válogatott, a francia tizeneggyel játszott. A magyar csapat 2 : 1-re vezetett, a játékidő már az utolsó percekhez, sőt másodpercekhez közeledett, amikor hogy-hogy nem az erőteljesen támadó francia csatárok közül Cisovszki hirtelen nagy erővel megvágta a labdát s az a hálóba hullt. A közönség felugrott helyéről, a játékosok örömükben egymás nyakába ugráltak, de nem, mégsem volt gól, mert a játékvezető sípja közbeszólt, — lejárt az idő...

A MÁSODIK ESET nemrégiben volt az egyik Európa-Kupa labdarúgómérkőzésen. Ami nagyon ritkán esik meg, a portugál játékvezető hibájából az egyik félidő a szabályok szerint előírt 45 perc helyett 53 percig tartott, s közben gól is esett. Természetesen a szenvedő fél ez esetben a francia Nice együttese, protestált, óvott is, de a tiltakozást nem vették figyelembe.

Miről van tehát szó?

Alig egy két olyan csapatjáték van, amelyben a szabályok úgy intézkednek, hogy az időmérésnek és a játékvezetésnek egy kézben, a játékvezető kezében kell összpontosulnia. Rajta kívül senki más nem mérvadó, senki sem szólhat bele abba, hogy mikor érkezett el a mérkőzés lefújásának pillanata. A szabályok úgy intézkednek, hogy a játékvezető saját belátása szerint állapítja meg, hány perc hosszabbításra van szükség, csak az ő felelőssége számít a 90 perc pontos megállapításának sokszor kényes kérdésében. Nem vitás, hogy ez nagy terhet ró a játékvezetőre, hiszen a mérkőzések vége felé már nemcsak arra kell koncentrálni a figyelmét, hogy merre jár a labda, hanem a kezében levő stopper órára is. S megint csak a szabályra kell hivatkozni, amely úgy szól, hogy a mérkőzés „huszonharmadik emberének” erre is, összpontosítania kell függetlenül attól, hogy ez a kettős funkció komoly terheket ró a játékvezető vállára...

Sokan érvelnek azzal, hogy számtalan esetben, mint például az utolsó pillanatban esett gólnál a bírón kívül senki a világon nem tudja, hogy ez a játékidőn belül vagy annak eltelte után került-e a kapuba. Vagy ami a másik, az Európa Kupa mérkőzésen történt idő túllépést illeti, komoly vita tárgya, hogyan lehetne az ilyesmit — még ha oly ritkán is fordul elő — teljesen kiküszöbölni.

Éppen ezért vetődik fel most már a labdarúgó sportban is

az időmérés reformjának a kérdése.

Ismeretes, hogy valamennyi csapatjátékban, azokban is, amelyek sokkal fiatalabbak a futballnál, tehát a kosárlabdázásban, vizilabdában, jégkorongozásban, külön időmérők működnek, a játékvezető mentesítést kap ez alól és minden idegszálát, figyelmét a mérkőzésre összpontosíthatja. Az időmérők alkalmazása egyúttal azért is hasznos, mert minden esetleges vitát kizár, mind a játékidő túllépése, mind a hosszabbítás tekintetében.

Ugyanígy egyre inkább szó esik az időmérőknek a labdarúgásban való alkalmazásáról amiatt is, hogy nem volna-e helyes — a vizilabda, a kosárlabda példájára — ebben a sportágban is bevezetni az úgynevezett tiszta időt. Ez mindenesetre azzal az előnnyel járna, hogy kiküszöbölné a labda fölösleges kirúgását az oldalvonalon túlra, de esetleg az lenne a hátránya, hogy a mai szabályok alapján

jelentősen meghosszabbítaná a játékidőt,

s így előbb e téren volna szükség valamilyen megállapodásra.

Mindezekről a kérdésekről beszélgettünk az egyik legismertebb magyar játékvezetővel.

Zsolt Istvánnal,

aki számos nemzetközi találkozón is közreműködött már, s immár több mint húsz éve foglalkozik a labdarúgó-mérkőzések vezetésével.

— *Ami a játékidő megállapítását illeti,* — mondja — *a jelenlegi FIFA intézkedések szerint a játékvezető nem köteles megmondani még a csapatkapitánynak sem, hogy mennyi az idő, merre jár az óra mutatója. Az olyan eset egyébként, hogy éppen a mérkőzés végén történik valami sorsdöntő fordulat, ritkán adódik, én mindössze egyről tudok, amikor a játékvezető „belefújt egy gólba tartó labdába”. Érzésem szerint a labdarúgásban nincsen szükség a játékvezető mellett külön időmérőre, mert a kettős feladatot, a játék menetének követését és az óraellenőrzését a játékvezetők jól elláthatják. A tiszta idővel kapcsolatban szintén nagyon nehéz a helyzet. Egyrészt nagyon nehéz pontosan megállapítani, hogy a labdarúgásban mit is értünk a tiszta idő alatt, hiszen olyasmi is előfordul, hogy két hátvéd ide-oda passzolgatja egymásnak a labdát, vagy pedig a kapus sokszor leütögeti a 16-os vonalon belül, s ezek mind csökkentik a valódi játék időtartamát. A játékvezetőknek nincsen joguk ebbe beleszólni, nem akadályozhatják meg, legfeljebb az ellenfél tehet bizonyos lépéseket abban az irányban, hogy az ilyen kisérleteknek elejét vegye. De hogy ha még is komoly formában felvetődne a tiszta idő bevezetése, akkor mindenekelőtt újra felül kellene vizsgálni, mennyi is legyen egy-egy labdarúgó mérkőzés játékideje. Feltehető ugyanis, hogy a tiszta idő bevezetésével a mai körülmények mellett, a játék az eddiginél sokkal tovább tartana, s ez egyrészt a játékosokat fizikailag és idegileg is kimerítené, másrészt talán a nézőket is fárasztaná.*

A vélemények ma még megoszlanak.

Kérdéses, hogy indokolt-e a tiszta idő bevezetése, szükség van-e a játékvezető mellett időmérőre is, de az bizonyos, hogy a probléma fennáll. A labdarúgó sport világában az érvek és az ellenérvek egyre inkább szembetalálkoznak egymással.

Lukács László

PELÉÉK MILÁNÓBAN

A San Siro-stadion, amikor este felgyújtják lámpasorainak soktizezernyi körtéjét, valóban úgy néz ki, mint egy sötét, sejtelmes vizen úszó óriási hajó. A lelátókon nincsenek hátulról lépcsők, hanem egymás alatt elhelyezett, furcsán felfelé csavarodó sétányokon jut el a közönség a helyére, a sétányokat megvilágitó lámpák, mint megannyi csillogó gyöngysor alkotják a képzeletbeli fedélzeteket. A kiugró televiziós torony, a rádiósfülkék fényei a parancsnoki torony, s az arénában zúgó, forrongó közönség pedig a — gépház!

— San Siro az álmok, a nagy vágyak hajója, amely ... nem mindig jó kikötőbe fut be — mondják a milánói szurkolók. Ebben a stadionban játszik évről-évre a két nagy vetélytárs, a Milan és az Internazionale, Hétről-hétre a vendégek úgy gondolnak a San-Sirora, hogy „ott most talán sikerül!" ... Utána többnyire csalódottan csukják be maguk után az öltözők ajtaját. Eltévesztette a hajó a kikötőt ...

MILANO VÁROS SPORTVEZETŐSÉGE két bizottságot küldött ki annak megvizsgálására, hogy melyik stadion vagy pálya a legalkalmasabb a nagy tavaszi vendég, a világbajnok brazil labdarúgó válogatott fogadására. Az eredményt mindenki előre tudta. Nem is azért ültették autóba az atyákat, hogy azok valami komoly talajvizsgálatot hajtsanak végre, csak mégis ... Hadd lássa mindenki: Milano méltón fogadja a jelenkor labdaművészeit. Természetesen San Sirora esett a választás, és a már sok szép pályát látott Feola mester is elégedetten bólintott, amikor este belépett csapata után a gyönyörűen kivilágitott, pompás fűvel boritott pályára.

A bemutatkozásnál ők kapták a nagyobb tapsot. A lelátókat zsufolásig betöltő 100 000 főnyi közönség el volt készülve arra, hogy a hazai csapat, az Internazionale szép játék után legalább 5—6 gólos vereséget szenved majd.

ÉS ÚGY IS INDULT A MÉRKŐZÉS, hogy valami nagyon szép, egyoldalú bemutató lesz. A brazilok egy nehéz túrával a lábukban, meglepően frissen kezdtek. A VB-ről hires 1—4—2—4-es felállásukban valósággal megszállták a pályát. Beszoritották az Internazionalet a saját térfelére, s a szó szoros értelmében gyönyörködtették a közönséget. Gilmarnak az I. félidőben mindössze a 15. percben volt némi dolga: Lindskog a 16-osról jó egy méterrel a kapu mellé lőtt, de Gilmar erre is elvetődött, csakhogy lássák, milyen nagyot tud ugrani. Majdnem meg is fogta a labdát ... A két Santos légtoppal vette le a szorongatott helyzetekben is a labdát, s felváltva hol jobb-, hol ballábbal rúgta a 25—30 méterre álló csatárok lábára vagy fejére. A balfedezet Vitor, amolyan szorgos hangyaként segédkezett a védelemben, társa Zito pedig szinte hatodik tagként kapcsolódott bele a Julinho, Chinezinho, Pelé, Quarentinha, Pepe csatársorba.

Az olaszok pedig összeszoritott fogakkal harcoltak. „Csak el a labdát a kapu elől ..." ez volt a jelszavuk, közbevetődve, testükkel fedezték a lövések elől a kaput, s ha kicselezték őket, pillanatnyi megtorpanás nélkül rohantak hátra, még szorosabbra fonni az élősövényt Da Pozzo kapuja előtt. Mégis kaptak volna gólokat. Az új sztárokat figyelő újságiróknak bebizonyitották a brazilok, hogy feledtetni tudnak olyan nagy játékosokat is, mint Didi és Vava.

A BELSŐ HÁRMAS, látványosságszámba menő cselek után teljesen tisztán átjutott a védőfalon. Mögöttük csak két földön fekvő hátvéd, előttük pedig a kapuban reszkető Da Pozzo! Quarentinha a 16-os vonalán nagylelkűen középre játszott, Pele bal lábbal felpöccintette a labdát, hogy jól kapásra jöjjön, s — akkora kapufát lőtt, hogy alig tudták megtalálni a labdát a nézőtéren.

Az első félidő volt a szebb, de a II. a tanulságosabb, a brazilokból többet mutató! A könnyelmüsködésük nyomán kaptak két gólt, a másodikat a 71. percben! Ezzel óriásit változott a pályán a kép! Az olaszok ha lehet még lelkesebben, de most már okosan, szellemesen is játszottak. A közönség tombolt, minden kis sikert hatalmas ovációval fogadott, percről-percre hajszolta csapatát a megcsillanó nagy bravúr kivivására. Feola először cserélt. Bevitte Garinchát jobbösszekötőnek és Almirt melléje szélsőnek. Igy se ment jobban a játék ... Ekkor odament a partvonalhoz, játék közben odahivta Pelét és Bellinit, s míg a játékvezető el nem küldte, igyekezett a „lelkükre beszélni". A két játékos bólogatott, a helyére ment, s mint két zászlóvivő igyekezett új rohamra vezetni a társait.

Nagy élmény volt látni, és az olasz újságirók is néma csöndben figyelték — ez pedig náluk elég ritka dolog — milyen hallatlan erőfeszitéssel próbál a világbajnok csapat újra úrrá lenni a mérkőzésen, letörni az ellenfél fellángolt lelkesedését, és minél előbb gólt, gólokat rúgni! Kosárlabda nyelven mondva, egész pályán szervezetten letámadtak.

AZ UTOLSÓ PERCEKBEN már csak az Inter 16-osa körül folyt a játék. Ekkor szerezte meg egy óriási kapáslövéssel az első gólt mintegy 23 méterről Pelé, és amikor egy kicsit az „átlövőkre" is kijöttek a védők, tehát fellazult a kapu előtti fal, már megnyilt a lehetőség a cselezésre is. Kétszer hibázott a kapu szájába becikázó Garincha, de harmadszorra Pelé már nem tette meg ezt a szivességet: egy villámgyors, Garinchával vezetett helycserés támadás végén egyszerre csak ott termett az Inter ötösén, még igazitani is volt ideje a labdán, s belsővel bepofozta a labdát ugyanabba a sarokba, ahova az első gólt lőtte. Mindez pedig történt, az — utolsó percben!

... És aki kint volt a mérkőzésen, láthatta: ez nem is lehetett másként. Az olasz kartársak szerint, ha még két percig tart a mérkőzés, talán négy gólt is kap az Inter.

De nem volt még két perc, s igy adódott, hogy ezután a mérkőzés után nem volt csalódott fél a stadionban. A brazilok örültek a döntetlennek, az olaszok pedig — bármenynyire is hihetetlen — talán még jobban!

San Siro, a nagy hajó, ezen az estén kegyesnek bizonyult: mindenkit örvendezve tett a partra ...

Borbély Pál

Pelé fejes gólja Alexandriában az Egyesült Arab Köztársaság elleni mérkőzésen

Képes híradó

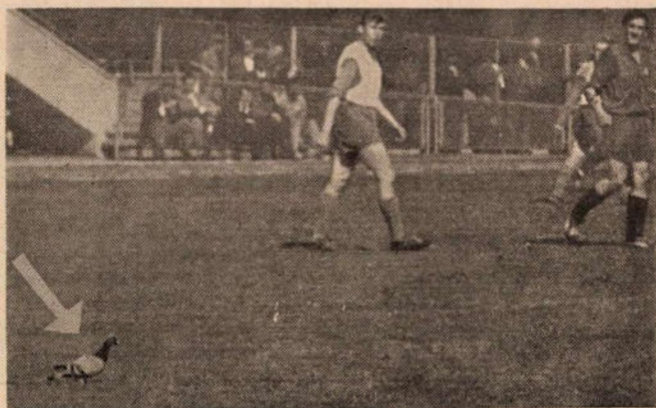

— Mit keresnek? Ezt találgatták a nézők Hollandiában a PSV Eindhoven—Ajax Amsterdam mérkőzésen. Megfejtés: játék közben kiesett a játékvezető szemüvegéből az — üveg, s emiatt nem tudta tovább vezetni a mérkőzést. Szerencséjére az aránylag nagy fű ellenére sikerült megtalálniok az üveget.

Ez is Hollandiában készült, szintén Ajax mérkőzésen. Az Ajax 7 : 2-re verte a Fortuna 54 csapatát, de itt éppen az Ajax kap gólt. Koehn, a Fortuna csatára földön fekve rúgta hálóba a labdát.

(Anfoto, Amsterdam felvételei.)

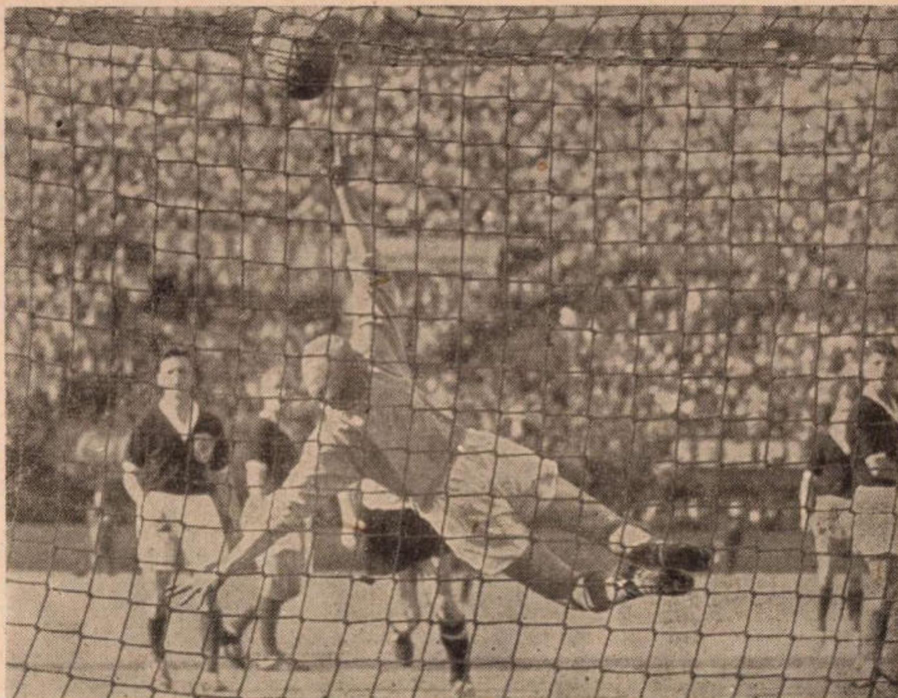

Itt is egy vendég, még hozzá nem mindennapi. Svájcban, a Lausanne—Grenchen mérkőzésen megállt a játék, mert egy galamb leszállt a játéktérre, s nem akarta elhagyni. A kép jobbszélén Vonlanden, a neves válogatott. (Actualités Suisses Lausanne felvétele)

Ezek nem skótok, hanem spanyolok. Az EK döntőről érekezett éppen haza a Real Madrid, amelyet a polgármester fogadott (balszélen), mellette Zarraga a kupával és jobbszélen Marquitos skót öltözékben és skót dudával.

(Foto Fiel Madrid felv.)

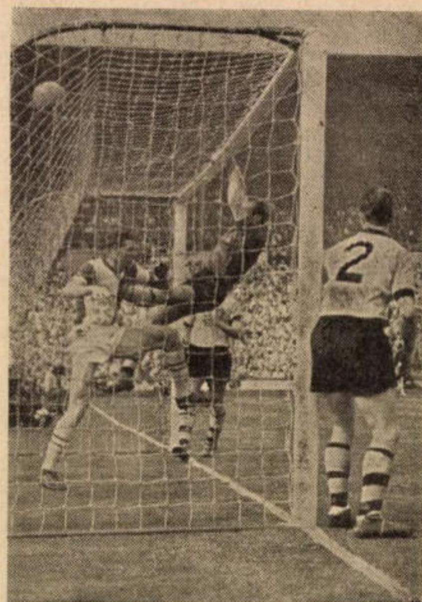

Ez egyszer jól ment az osztrák válogatottnak, 4 : 1 arányban legyőzte Skócia csapatát. Képünkön Hanappi megszerzi az osztrákok első gólját

(Photo: Vatava)

Monaco csapata nyerte a Francia Kupát. Grace, Monaco hercegnője (Grace Kelly, a korábban világhírű filmszínésznő) gratulál Kaelbelnek, a Monaco kapitányának. Balszélen: Rainier herceg, — a férj

A Wolverhamton Wanderers—Blackburn Rovers 3 : 0-ás mérkőzésen, az Angol Kupa döntőjében Finlayson, a Wolves kapusa (a lécen csüng) biztos gólnak látszott labdát mentett. Bent a kapuban Bimpson, a Blackburn jobbszélsője.

(Sport and General London felv.)

A MAGYAR labdarúgó válogatott nyomában

PÁNCZÉL LAJOS RIPORTSOROZATA

Szétfoszlik a remény

A trieszti gyors hálókocsijából álmosan bújtak elő a játékosok. S ekkor derült ki valami, ami tovább növelte a magyar csapat esélyeit. Rosetta, az olasz csapat állandó jobbhátvédje sérülten ült vonatra abban a reményben, hogy duzzadt bokája borogatásokkal rendbejön, kiderült azonban, hogy semmi esetre sem játszhat, s Monzeglio helyettesíti. A bolognai játékos kissé fázott a szerepléstől, hiszen ez lesz az első válogatott játéka. S még hozzá ilyen fontos mérkőzésen! Es ideges volt Rosetta sérülése miatt Vittorio Pozzo szövetségi kapitány is, az olasz labdarúgás fénykorának e kiváló egyénisége.

Ennek ellenére, amikor Budapest felé utazva a trieszti gyorson sorra vettük az olasz játékosokat, Monzeglio, a válogatottba csöppent újonc volt az egyetlen, aki határozottan olasz győzelmet jövendölt. Még Adolfo Baloncieri jobbösszekötő, a csapat egyik legrégibb játékosa és kapitánya is — ez alkalommal öltötte magára negyvenhatodszor az azzuri mezt — ugyancsak bizonytalan kimenetelűnek ítélte a mérkőzést. „Az utolsó percig folyó kemény harcot, nagy küzdelmet várok" — mondotta. Pitto balfedezet nyilatkozata volt még figyelemreméltó. Ezt a kérdést tettük fel neki:

— Mit szól ahhoz, hogy az ellenfele Takács lesz, a legjobb magyar góllövő?

A szép szál olasz fiú így felelt:

— Erre büszke vagyok és — annál jobban fogok játszani!

Az olasz csapatot Nagykanizsától kezdve Budapestig egész útján ritka szeretet fogadta. Minden állomáson virággal, zászlóval, ajándékokkal kedveskedtek a vendégeknek. Nem volt addig még mérkőzés Magyarországon, amelyet ilyen páratlan érdeklődés előzött volna meg.

Granaták és azzuriak

Elérkezett a nagy nap! A magyar csapatot a válogató bizottság által szövetségi kapitányi hatáskörrel felruházott Pataki Mihály, a régi válogatott állította össze a következőképpen:

Acht — Korányi, Fogl III — Borsányi, Turay, Vig — Markos, Takács II, Opata, Hirzer, Titkos.

A csapat összeállítását elég sok vita előzte meg, s bár itt-ott — elsősorban a védelemben — jónak látszott, nem örvendett teljes bizalomnak. Az első aggodalom különösen akkor bukkant fel, amikor Pesten meglátták az olasz válogatottak könnyű edzését. Szinte mind a tizenegy szép szál legény — magasságra talán csak Turay vehette fel velük a versenyt — s mindegyik nagyszerűen fejelt, a levegőben biztos ura volt a labdának. Mindamellett még nem volt borúlátó a hangulat, még a magyar csapat összeállításának váratlan húzásában, a középcsatár posztjának meglepő betöltésében, Opata beállításában is bíztak. 1924. április 6-án, amikor a magyar csapat egyik legragyogóbb győzelmét aratta, éppen az olaszok ellen, 7:1 arányban, Opata volt a mérkőzés hőse, a mezőny legjobb játékosa. Azóta tiz és félszer volt válogatott. Mint a Jolly Jockert a römiben, ide-oda tették, volt jobbszélső, középcsatár, balösszekötő és balszélső. Legutóbb 1927. április 24-én játszott a válogatottban, Prágában, a jobbszélső helyén. Most, az Európa Kupa döntőjére talán nem is a pillanatnyi forma indokolta a beállítását a csatársor tengelyébe, mint inkább az emlékezés a hat év előtti ragyogó győzelemre. Tehát egy kicsit a kabala, a babona is... (Aminek jelenlétéről a labdarúgásban érdemes lenne egyszer egy vidám tanulmányt írni!)

A magyar válogatottal szemben ez az olasz együttes sorakozott fel az első EK döntőjén:

Combi — Monzeglio, Caligaris — Colombari, Ferraris, Pitto — Costantino, Baloncieri, Meazza, Magnozzi, Orsi.

A lelátók viharos *huj-huj-hajrá* biztatása közben kezdődött a mérkőzés, amely az első negyedórában még küzdelem volt a javából, de aztán a magyar közönség mind nagyobb aggodalommal látta, hogy az olasz csapat milyen határozott mezőnyfölényt harcol ki, sőt *ez a fölény egy gólban kifejezésre is jutott.* Az olaszok erőssége különösen két ponton nyilvánult meg: a jól megtermett védő és fedezetjátékosok szinte minden labdát elfejeltek az alacsony- vagy középtermetű magyar csatárok elől, bátor közbelépésükkel pedig mindig valósággal elsöpörték a támadókat. A másik erősség a balfedezet Pitto kiemelkedő játéka volt, amellyel semlegesítette Takács II-t, a magyar csatárlánc leggólképesebb tagját.

A legfájdalmasabb vereség

1:0-ás olasz vezetés mellett fordult a két csapat. A félidőben már borúlátó, keserű hangulat uralkodott a lelátókon. Ekkor már sokan emlegették a két szélsőfedezet „ollókeresését", mondogatták, hogy Bukovi középfedezet és Turay középcsatár játékával másként gördülnének a támadások, Toldit, a kemény, jól megtermett, szívvel-lélekkel küzdő csatárt is sokan emlegették. Toldit azért mellőzték mert úgy vélték, hogy Hirzer, aki sokáig játszott Olaszországban, (igen népszerű volt, Gazellának becézték) jól ismeri az olaszok játékát. Ezzel szemben a mérkőzésen kiderült, hogy az olasz játékosok sokkal jobban ismerték — Hirzer játékát...

A bajokhoz járult még az is, hogy a legjobb magyar csatár, Titkos egy ártatlan összecsapásnál megsérült, ettől kezdve nem volt teljes értékű harcos és a mérkőzést csak nagy önfeláldozással játszotta végig.

A második félidőben beteljesedett a magyar csapat végzete: a kitűnően felkészült, jól összeszokott, mind csapatmunkában, mind egyéni teljesítményekben sokkal jobb olasz csapat megsemmisítő fölénybe került és Meazza, a nagyszerű center (3), jobbszélső Constantino és az egyetlen alacsonytermetű, de óriási technikájú balösszekötő, Magnozzi góljaival 5:0 (1:0) arányban győzött. Nem szerepelt a góllövők között, de részese volt az öt gólnak a másik két csatár is: Baloncieri a nagy taktikus, a mesterien építő csatár és a szélsebes Orsi, *minden idők egyik legjobbnak tartott balszélsője.*

A vereségre nem volt mentség! *Az eredmény ebben az arányban is valós volt* és a magyar válogatott a legnagyobb siker küszöbén, az Európa Kupa döntőjében tragikus vereséget szenvedett, talán a legfájdalmasabbat az 1902. október 12-én játszott első válogatott mérkőzés óta, amikor — milyen kegyetlen véletlen ez a mostani eredmény — ugyancsak 5:0 arányban szenvedett vereséget Bécsben, az osztrákoktól.

Az EK döntője után
3 győzelem, 1 döntetlen, 1 vereség

A magyar labdarúgásnak kétségtelenül egyik mélypontja volt az 1930. május 11-én Budapesten játszott EK döntő, amelyen 5:0 arányú súlyos, de a két csapat közötti pillanatnyi erőviszonynak megfelelő vereséget szenvedtünk.

Átszervezték a válogató bizottságot, s úgy döntöttek, hogy a jövőben „a több szem többet lát" elve alapján nem egy emberre bízzák a csapat összeállítását, hanem ebben részt vesz a válogató bizottság valamennyi tagja. Közöttük volt ismét a tapasztalt. Minder Frigyes, aki az olaszok elleni csapat kijelölésében nem vett részt. A válogató bizottság első ténykedéseit siker kísérte: egymásután három győzelem született, kettőt az osztrákokkal szemben vívtunk ki, a harmadikat Hollandia ellen értük el.

Csak hírmondó maradt...

1930 június 1-én Budapesten került sor a magyar válogatott kövekező mérkőzésére, az örök vetélytárs: Ausztria ellen. Három hét telt el a „tragikusnak" elkönyvelt 5:0-ás vereség óta, s bizony a „tanulságok levonása" nagyon meglátszott a magyar csapat összeállításán. Csak „hírmondó" maradt a csődöt mondott csapatból: Fogl III és Turay, de közülük is Turay József most nem középfedezetet, hanem középcsatárt játszott.

A csapat a holland Eymers sípjelére ebben az összeállításban kezdte a játékot:

Fehér — Mandl, Fogl III — Lyka, Bukovi, Berkessy — Ströck, Vincze, Turay, Toldi, Kohut.

Két újonca volt ennek a csapatnak. Az egyik Lyka Antal, a Ferencváros nyugodt, szépen passzoló, küzdőképes és kellő keménységű — szóval jó fedezeterényekkel büszkélkedő — játékosa, akinek bevonásával egységes zöld-fehér fedezethármas került szembe a veszéyes osztrák csatársorral. A támadósor ujonca Vincze Jenő, a debreceni Bocskai, (később az Újpest) játékosa volt, aki szép labdakezelésével tűnt fel. *Gurigának* nevezték, mert olyan szé-

pen tudott „gurigázni” a bőrlabdával. A debreceni csapatban négy pompás társa volt, s különösen az ötösfogat összefogója, Teleki Pál jelentett kiemelkedő klasszist: mesteri irányító volt, akinek vezényletével az öt csatár nem egyszer magasrendű élvezetet nyújtott a labdarúgás inyenceinek.

A magyar csapat szépen játszott az osztrákok ellen, s Kohut bombájával és Turay okos góljával 2:1 (1:0) arányban megérdemelten győzött.

Hollandia ellen 6 : 2

Egy hét múlva, ugyancsak idehaza, újabb válogatott mérkőzésre került sor. Hollandia csapata látogatott el Budapestre, — s ez volt az első magyar—holland labdarúgó találkozó. A mérkőzéstől nem tartottunk, jóllehet a hollandusoknak volt egy-két olyan eredményük, amely ha nem is magas képzettségük, de küzdeni tudásuk, szívós játékuk mellett bizonyított. Különösen a párizsi olimpián, 1924-ben szerepeltek jól. Első ellenfelüket, Románia csapatát — amelyben két későbbi magyar válogatott Ströck és Táncos—Tänzer is szerepelt — 6:0 arányban valósággal elsöpörték, utána Írországot győzték le 2:1 arányban, majd az elődöntőben a félelmetes délamerikai együttessel, Uruguay-jal kerültek szembe. A nagyobbrészt cingár legényekből álló holland csapat egyáltalán nem tisztelte a tekintélyt. Bátran támadott és a vezetést is megszerezte a délamerikaiakkal szemben, akik előbb Jugoszlávia, majd az USA és Franciaország csapatát fektették kétvállra. A hollandok váratlan vezetése rendkívül idegesítette az uruguayi játékosokat és amikor tizenegyeshez jutottak, a kiegyenlítés lehetősége annyira fokozta idegállapotukat, hogy legtöbbjük arccal a füves játéktérre borult, hogy ne lássa a büntetőrúgás végrehajtását. Csak akkor pattantak fel, amikor Pedro Petrone, a remek uruguayi középcsatár diadalordítása elhangzott.

És utána nagykeservesen 2:1 arányban győztek is.

A holland együttes tehát a párizsi olimpián, ahol a magyar csapat „simán” kiesett egy esélytelen ellenféllel szemben, kemény dió volt a későbbi olimpiai bajnok számára. És elég jó volt a holland labdarúgó csapat még 1928-ban is, az Amszterdamban rendezett „honi” olimpián. Balszerencséjükre azonban a sorsolás itt már az első fordulóban összehozta őket az olimpiai bajnok Uruguay-jal, amely ezúttal is csak küzdelem árán, 2:0 arányban tudott győzni.

Az amszterdami olimpia után kissé viszszaesett a holland labdarúgás. A párizsi és az amszterdami együttes nagyrészt kicserélődött és Budapesten 1930 június 8-án a magyar csapat a német Bauwens (most az NSZK labdarúgó szövetségének elnöke) játékvezetésével fölényes első félidő után 6:2 (3:0) arányban győzött, ebben az összeállításban:

Acht — Mandl, Fogl III — Lyka, Bukovi, Berkessy — Drössler, Avar, Turay, Toldi, Kohut.

Drössler, az akkoriban még jelentős játékerőt képviselő III. ker TVE — egyébként balszélen játszó — gyors és kemény csatára volt az egyetlen ujonc a csapatban, amelynek góljait Avar (3), Turay (2) és Toldi rúgta.

Győzelem Bécsben!

Az 1930-as esztendő harmadik magyar győzelme volt a legértékesebb, mert ezt Bécsben vívták ki labdarúgóink szeptember 21-én. Jóllehet ebben az időben az osztrák labdarúgás magasabb színvonalon állt, a magyar csapat néha különös lelkesedéssel játszott és kiegyenlítette ezt a tudásbeli különbséget. *(Igaz viszont, ha vereséget szenvedtünk, ez rendszerint igen kiadós volt.)* A legutóbbi mérkőzéseken két magyar győzelem született, egyszer pedig döntetlenül játszottunk. Tehát hiába volt a bécsi futball tagadhatatlanul jobb, a mérleg nyelve pillanatnyilag mégis felénk billent. A közelgő bécsi találkozón viszont az osztrák csapat volt az esélyesebb.

Egy újonccal, a Budai 11-ből az Újpestbe került Ligeti-Lőwy Jenővel, az olasz Carraro játékvezetése mellett a következő összeállításban lépett a Hohe Warte játékterére a magyar csapat:

Amsel — Mandl, Ligeti — Lyka, Kléber, Berkessy — Ströck, Avar, Turay, Toldi, Titkos.

A magyar csapat — akárcsak a tavaszi találkozón — most is jól játszott, s ezt még a Hohe Warte elfogult közönsége is megállapította, ami pedig nagy szó volt! A félidőben 2:1 arányban vezettünk, s végül a T-betűs csatárok — *Turay, Toldi, Titkos* — góljaival 3:2 arányban megnyertük az év második magyar—osztrák találkozóját is.

Az olasz válogatott labdarúgó csapat fogadtatása Siófokon, 1930. május 10-én. Balról jobbra a megjelölt személyek: 1. Minder Frigyes, a válogató bizottság tagja, többszörös szövetségi kapitány, 2. Rodolfo Pezzoli, az Il Littoriale sportszerkesztője, 3. Fischer Mór, az MLSZ alelnöke és „külügyminisztere”, 4. Zanetti, az olasz futballszövetség főtitkára, a küldöttség vezetője, 5. Pataky Károly hírlapíró, ma a Magyar Újságírók Szövetsége sportosztályának elnöke, 6. Pánczél Lajos, cikksorozatunk írója.

3 : 0-ás vezetés után 5 : 3-as vereség

Egy héttel a bécsi szép győzelem után Drezdába látogatott a magyar csapat, ahol Németország ellen játszott a dán Andersen játékvezetése mellett. Könnyű mérkőzésnek tetszett a találkozó, hiszen a német labdarúgás ebben az időben nem képviselt különösebb játékerőt. A bécsi győzelem jó volt arra is, hogy megerősítse a magyar labdarúgók önbizalmát, amelyen bizony az olaszoktól szenvedett vereség súlyos csorbát ejtett. Bécsből azonban jó hangulatban utaztak tovább Drezdába.

A legutóbb játszott csapat néhány poszton megváltozott:

Amsel — Mandl, Korányi — Lyka, Kléber, Berkessy — Ströck, Takács II, Turay, Barátky, Titkos.

Ezúttal szerepelt először a válogatottban Barátky Gyula, a Hungáriának Nagyváradról szerződtetett csatára.

A mérkőzés jól indult, a csatárok támadásai olajozottan gördültek és *az elemében levő Takács II góljaival a félidőben 3:0 arányban vezettünk.* A játékosok vidámak voltak az öltözőben, talán — túlságosan is vidámak. Az *önbizalmat,* amivel a bécsi mérkőzés után utaztak Drezdába, most az *elbizakodottság* váltotta fel. Van erre egy kitűnő labdarúgó kifejezés: „nagy mellényük” lett. És ezt az elbizakodottságot a csapat vezetői, a válogató bizottság tagjai ahelyett, hogy elfojtották volna, még inkább szították.

— Csak tömjétek ki őket! — mondta a szövetség egyik vezetője.

A második félidőben azonban alaposan megváltozott a helyzet.

A magyar csapat fölényeskedő játéka ellen a németek nagy lelkesedéssel vonultak fel. Okos taktikai fogást is alkalmaztak: míg az első félidőben a pompás lövőkészségű Takács II kénye-kedvére cikázott a pályán, most valósággal „vesztegzár” alá helyezték. Mindig a nyakán volt valaki, szinte mozdulni sem tudott.

A 3:0-ból alig negyedóra alatt 3:3 lett, s a magyar csapaton a fejvesztettség jelei kezdtek mutatkozni. A vezetőség is kapkodott, Amselt, a kapust kicserélték Achttal, akiből a csere — hogy most tőle várják: gátat vessen a németek további eredményességének — rendkívüli idegességet váltott ki és megközelítőleg sem tudta képességeit nyújtani.

Summa summárum: a szürke erőkből álló, de szárnyakat kapott német együttes minden elismerést megérdemlő haditettel megfordította az eredményt, a 0:3 arányban vesztésre álló mérkőzést 5:3-as győzelemmé változtatta.

(Folytatjuk.)

Komoly munkába kezdett az ET

— Hány éves?
— Mióta edző?
— Mennyi ideje működik a jelenlegi csapatnál?
— Hol tevékenykedett eddig?
— Mi a legjobb eredmény, amit eddig csapatával elért?
— Milyen tehetségek kerültek ki a keze alól?
— Hányszor volt válogatott?
— Milyen tanfolyamokat végzett, illetőleg végez?
— Milyen könyveket olvas?

Ilyen és hasonló kérdéseket tesznek fel minden labdarúgóedzőnek. A Magyar Labdarúgó Edzők Testülete ugyanis nagyszabású munkát kezdett:

megvizsgálja az edzők szakmai, politikai és kulturális felkészültségét.

— *Miért mérik fel országosan az edzők helyzetét?* — érdeklődtünk Marosi Károlytól, az Edzők Testületének elnökétől.

— *Tudjuk jól, hogy labdarúgósportunk további és állandó fejlődése elképzelhetetlen alaposan felkészült edzői gárda nélkül* — hangzott a válasz. — *Éppen ezért szeretnők világosan látni minden egyes edzőnk felkészültségét. A vizsgálatot elnökségi ülésen határoztuk el és kezdeményezésünket örömmel fogadta és támogatta az MTST, SZOT és a KISZ.*

— *Miként valósítják meg a nagyszabású tervet?*

— *Bizottságok alakultak. Egy-egy bizottság tagjai: az ET meghívottja, a labdarúgó szövetség, a SZOT és a KISZ képviselője.*

— *Miből áll a bizottságok tevékenysége?*

— *Több oldalról nézik meg az edzők munkáját. Íme néhány pont: 1. szakmai tevékenység; 2. nevelési készség; 3. kultúráltság; 4. társadalmi kérdések; 5. helytállása a munka helyén.*

— *Hogyan bírálják el szakmai felkészültségét?*

— *Ez két részből áll. A bizottság tagjai először kinn a pályán végignézik az edző munkáját. Nem szótlanul, hanem magyarázatot is kérnek, miért végezteti az edző a különféle gyakorlatokat? Elbeszélgetnek a játékosokkal a sportegyesület vezetőivel, sőt a csapat szurkolóival is, mi a véleményük az edzőről? A vizsgálat másik része az edző beszámoltatása mindennapi munkájáról, gondjairól. A látszólag legapróbb részletekre is kiterjed a bizottság figyelme, még arra is, milyen könyveket olvasnak az edzők. Sajnos az a tapasztalatunk akadnak olyanok, akik csak sportújságot olvasnak.*

— *Mi a vizsgálat menetrendje?*

— *Négy megye nyitotta meg a sort, — Szabolcs-Szatmár Hajdú-Bihar, Borsod és Veszprém — s eddig mindössze egy hetet késtünk. Bízunk benne, hogy a bizottságok munkája a többi megyében is menetrendszerűen folyik majd. Budapesten június második hetében kezdődött a vizsgálat.*

— *És hány edzőt érint?*

— *1219 edzőt tartunk nyilván, valamennyi tevékenységét, helyzetét megnézzük, kivéve azokat, akik külföldön tartózkodnak. Ha hazajönnek, őket is meghívjuk valamelyik budapesti bizottság elé. A legtöbb munkánk Budapesten lesz, itt ugyanis 549 edző működik. A megyék közül Borsodban találjuk a legtöbb edzőt, összesen hetvenkettőt. A megoszlás: 40 segédoktató, 30 oktató és 2 szakoktató. Zalában sajnos nem sok edző jelenhet meg a bizottságok előtt, ebben a megyében tanítják a legkevesebben a labdarúgókat: csak 16 edzőt tartunk nyilván.*

— *Mikorra lesz kész az ország felmérése?*

— *Több hónapig tart. Szeretnénk, ha novemberre elkészülne és összefoglaló jelentésünket 1960. végén letehetnénk az MTST és az MLSZ elnökségének asztalára.*

Molnár Károly

A csornai utánpótlás

Csorna a Dunántúl egyre jobban fejlődő városa, a város fejlődésével azonban nem fejlődik arányosan sportélete: a 20 000-es lélekszámhoz viszonyítva a sportélet egyáltalán nem mondható kielégítőnek. Az egyetlen sportkör, a Csornai MEDOSZ, jóformán csak egyetlen szakosztállyal, a labdarúgó-szakosztállyal rendelkezik, ez a csapat viszont több bosszuságot, mint örömet szerez szereplésével a város sportkedvelőinek. A Csornai MEDOSZ már néhány év óta a kiesés elkerüléséért folytat harcot a megyei bajnokságban.

Önként felmerül a kérdés: mi lehet a gyenge szereplés oka? Talán Csornán a fiatalság nem kedveli a sportot? Tán nincsen elég labdarúgótehetség a csornai fiatalok között?

Mindezt nem lehet állítani. Csupán az a baj, hogy a helyi sportvezetők elkényelmeskedtek, nincs bennük elég szervezőkészség, nincs olyan ember, aki maga köré gyűjtené az ifjúságot. A Csornai MEDOSZ évek óta nem rendelkezett ifjúsági együttessel. Így aztán érthető, hogy utánpótlása nincs, s az első csapatból eltávozottakat nem tudják pótolni. A megyei labdarúgószövetség egyre gyakoribb ösztökélésére végre a múlt nyáron ifjúsági csapatot szerveztek és benevezték a megyei ifjúsági bajnokságba.

S hogy a csornai ifjúságban van tehetség, s hogy a helyi vezetőket eddig milyen mulasztás terhelte, azt az alig nyolc hónap óta működő ifik eddigi eredményei bizonyítják. Az őszi elsőség kiharcolása után jelenleg is a bajnokság élén állnak a csornai fiatalok, megelőzve olyan nagymultú és komoly ifjúsági hagyományokkal rendelkező egyesületeket, mint a Győri Vasas ETO, a Mosonmagyaróvári TE... stb., stb.

Hiába no, csak el kell kezdeni.

Nagy József

A Győri Vasas ETO ismét az NB I-ben

Balról állnak: Orczifalvi István (edző), Morvai, Kalmár, Orosz, Pió, Orbán, Raffay, Keglovich; térdel: Tamás, Pálfi, Pesti, Radics, Horváth (Fotó: Pálkövi)

A labdarúgással foglalkozó újságíró számára évről évre megismétlődő feladat az NB I. újoncainak bemutatása. Tavaly a Pécsi Dózsát és a Szegedi EAC-ot ismerték meg azidőtájt az olvasók, s most egy régi, patinás, nagymúltú egyesület labdarúgó csapatáról, a Győri ETO-ról írunk.

A győriek tavaly kerültek a kiesés sorsára. Mindössze egy évig voltak az NB II-ben, s amint az NB II-s bajnokság tabellája mutatja, úgyszólván végig vezetve, biztosan szerezték meg az elsőséget. Az NB I-be jutás körülményeiről, a csapat tagjairól, s általában a Győri ETO labdarúgó szakosztályáról szól az alábbi beszélgetés Orczifalvi István edzővel és Pécsi Béla intézővel.

— Amikor az elmúlt évben a csapatnak búcsút kellett mondania az NB I-nek, komoly letörést tapasztaltam a fiúk körében — mondotta Orczifalvi István. — Bántotta őket, hogy nem játszhatnak az ország legjobb csapatai között, pedig úgy érezték, ott a helyük. „Nem vagyunk mi rosszabbak, mint sok NB I-es csapat" — mondogatták többen. A válaszom az volt: „Fiúk ezt bebizonyíthatják majd azzal, hogy megnyerik a bajnokságot, s visszakerülnek."

Első feladatomnak azt tekintettem,

hogy kissé felrázzam az együttest, s mire megkezdődött az őszi idény, már volt elgondolásunk, elképzelésünk. Az utóbbi évek tapasztalatai alapján a Komló, Sztálinváros és a Székesfehérvár igérkezett legnehezebb ellenfelünknek, s így ezt a három csapatot igyekeztünk „szemmel tartani". A harmadik fordulóban vereséget szenvedtünk a Komlótól, s ez nem volt a legjobb hatással. Később azonban kiderült, hogy nem is ez a három csapat, hanem a Szállítók lesz legnagyobb vetélytársunk. Érdekes küzdelem alakult ki az őszi idényben, s fokozatosan javuló játékkal a csapat sorra szerezte az értékes pontokat, s

sikerült az első helyen fordulni.

— Tudtuk azonban, hogy a neheze még hátra van tavasszal, hiszen az újabb 15 mérkőzésen váratlan meglepetések is érhetnek bennünket, s kérdés, hogy a néhány pontos előny elég lesz-e? Úgy gondoltuk, ha az első hét mérkőzésen sikerül 11—12 pontot szerezni, akkor már nem lehet „baj".

A téli jó alapozás után

a csapat egysége, játéka és erőnléte az őszinél is jobb volt, s a tervezett 11—12 pont helyett, 13-at szereztünk — szemben a Szállítók csapatával, amely mindössze 9 bajnoki ponthoz jutott az első hét mérkőzésen. Április 10-én 7 pont volt az előnyünk, s május 8-án lényegében már meg is nyertük a bajnokságot.

— S ebben nagy szerepe van az edzőnek, aki valóban kitűnő munkát végzett — jegyezte meg közben Pécsi Béla. — Orczifalvi István

kitűnő kollektívát nevelt,

jól összehozta a régi, idősebb játékosokat a fiatalokkal, az újoncokkal. Az NB II-s csapatnak 18-as volt a kerete s ebből 8 játékos: Pesti, Kalmár, Borbély, Tamás, Horváth, Pió, Pálfi és Raffai már hosszú évek óta erőssége a Győri ETO-nak. Jól illeszkedik be a gárdába két fiatalunk: Orbán és Orosz. Az egész idényben mutatott formák alapján ezt az együttest tartom a legjobbnak:

Pesti — Kalmár, Orbán, Tamás — Palotai, Horváth — Radics, Orosz, Pió, Raffai, Pálfi.

A győriek intézője ezután nemcsak az első csapatról, hanem a szakosztály többi együtteséről is nyilatkozott. Örömmel mondotta, hogy jó a győri utánpótlás, s jó néhány tehetség akad a többi együttesben is. A második csapat a megyei bajnokság első helyén áll, az ifjúsági együttes veretlen, s általában

a szakosztálynak mind a nyolc csapata jól megállta a helyét

az 1959—1960-as bajnokságban. Orczifalvi István mellett Fehérvári Ferenc, Kovács Zoltán és Hegedűs Miklós edzők végeztek ugyancsak kitűnő munkát.

Ismét az edző vette át a szót, s arra válaszolt, hogy milyennek is látja csapata jelenlegi összetételét, a gárda erényeit és hibáit.

— Főerősségünk a védelem és a fedezetsor — mondotta. — Bizonyítja ezt, hogy a bajnokságban kevés gólt kaptunk s a hátsó sorok nyújtották a legegyenletesebb teljesítményt. Hátvédeink nem vaktában rúgják el a labdát, hanem amint lehetőség kínálkozik arra, már ők indítanak s ezzel megkönnyítik a fedezetek és támadók helyzetét is. A csapatnak sajnos még mindig a támadósor az Achilles-sarka. Azért mondom még mindig, mert az elmúlt években is így volt. Ez a csapatrész a legfiatalabb — 23 év az átlagos életkora —, de túl „könnyűsúlyúak" a játékosok, s ezért sokszor alul maradnak a párharcokban. Kétségtelen, hogy a sérüléséből felépülő Keglovich és az egyéves kikivárást letöltő Vári felerősítheti majd a csatársort, de ennek ellenére az NB I-ben még további erősítésre lenne szükség. Sok pihenőnk nem lesz, hiszen az olimpia miatt már júliusban megkezdődik az NB I-es idény. A közbeeső rövid időszakot viszont arra igyekszünk felhasználni, hogy még jobban összekovácsolódjék a csapat. Véleményem szerint

vérmes reményeket megint nem táplálhatunk

majd az első osztályban, meggyőződésem azonban, hogy a gárda ereje megfelelő helytállásra — arra, hogy bentmaradjon majd a legjobbak között.

Kozák Mihály

A labdarúgók táplálkozásának

NÉHÁNY IDŐSZERŰ KÉRDÉSÉRŐL

Ma, a nagy sportteljesítmények korában fontos azoknak a lehetőségeknek a tanulmányozása, amelyeknek segítségével az eredmények tovább fokozhatók. Az égetően fontos kérdések közé tartozik a sportolók táplálkozásának problémája is. Apróbb tanulmányokban igyekszünk azokra a kérdésekre választ adni, melyeket Barcs Sándor, az MLSZ elnöke a Népsportban felvetett. A kérdést mi a labdarúgósport szempontjából tárgyaljuk, de az alapvető megállapítások természetesen minden sportágra érvényesek.

A sportoló táplálkozása és a teljesítmény fokozása két különböző, de rokon kérdés. *A helyes táplálkozás hozzásegíti a sportolót ahhoz, hogy képességeinek, tudásának és edzettségi fokának megfelelő teljesítményt nyújtson, míg a helytelen táplálkozás akadályozza ebben.*

A cikkben szereplő kérdésekkel kapcsolatban felkerestük dr. Sós József Kossuth-díjas orvos-professzort, a Budapesti Kórélettani Intézet vezetőjét és vele az egyes pontokat megtárgyaltuk. Értékes tapasztalatait, tanácsait véleményünk megalkotásánál messzemenően figyelembe vettük.

A helyes táplálkozás két alapkérdése

Sós professzor az ifjúsági labdarúgók nevelésével kapcsolatban felhívta a figyelmünket az ifjúsági keretek edzőtáborozásaira, amikoris a helyes étlap mellett, megfelelő nevelő munkával el kell érni, hogy *a fiatalok a táborokból hazatérve, igyekezzenek a táplálkozás alapelveit további életük folyamán is betartani.* Sok nehézséggel kell megküzdeni különben ezen a téren, mert az alapvető gazdasági különbségek megszűnése ellenére is igen nagyok az eltérések az egyes vidékek és néprétegek táplálkozása között.

A helyes táplálkozás *két alapkérdése* sportolóknál és nem sportolóknál egyaránt: 1. a szervezet számára szükséges energiamennyiség pótlása és 2. a táplálkozás minőségi összeállítása.

Az élő szervezetnek bizonyos alapanyagcsere szükséglete van, *ami kalóriában kifejezhető energia-mennyiség.* Az alapanyagcsere-szükséglet óránként testsúly-kilogrammonként egy kalória, tehát pl. egy 70 kg-os embernél ez a szükséglet naponta 1 680 kalóriát tesz ki. Ezt az energiamennyiséget egyéb tényezők, mint például az életkor, a magasság, a nem, a foglalkozás és a munkamegterhelés befolyásolják. A fent megállapított alapanyagcseréhez munkavégzés alatt természetesen újabb kalóriaszükségletek járulnak.

A sportoló kalóriaszükségletét tehát a következőképpen számítjuk ki: alapszükséglet + munkaszükséglet. Ez utóbbiban szerepelnek mindazok a sportfoglalkozások, terhelések, melyek a sportoló napját kitöltik. A táplálkozás kettős feladata a test állomány-anyagainak fenntartása és az elhasznált energia pótlása. Ha a szervezet nem kapja meg a táplálékban a szükséges kalóriamennyiséget, energiaforrás hiányában saját anyagait kénytelen lebontani. A táplálék elégtelenségét a testsúly csökkenése jelzi. A sportoló energia-szükségletét három kalorigén tápanyag, a fehérje, a szénhydrát és a zsír fedezi. A három tápanyag célszerű aránya igen fontos a teljesítmény szempontjából.

Előtérben a minőségi különbségek

Az alapnormák sportáganként különböznek, de meg kell állapítanunk, hogy *a modern sportban a minőségi különbségek kerülnek előtérbe,* míg mennyiségi szempontból elmosódnak az egyes sportágak kalóriaszükséglete közti nagy távolságok, mivel ezen a téren az edzés alatt végzett munka az irányadó. Labdarúgásnál a napi szükséglet 3500—4000 kalória között mozog tavasz végéig, a nyári szezonban ennél is kevesebb. *Rövid ideig tartó gyors munkánál a fehérjedús étrend, a nagy állóképességet igénylő tevékenységnél pedig a szénhydrátdús tápláték a kívánatos.* A határ nem éles, különösen a komplex megterhelést jelentő labdarúgásnál. *A szénhydrátoknak az izommunka szempontjából nagy a jelentőségük,* a májban és az izomban glykogén formájában elraktározott tartalékenergia szénhydrátok a sportmunka során gyorsan mozgósíthatók. A fehérjék a szervezet építőanyagai, ezenkívül fehérjékkel nélkülözhetetlen ásványi anyagok is kerülnek a szervezetbe. Fontos, hogy a fehérjéknek kb. felét állati fehérjékben kapja meg a sportoló, mivel így biztosíthatók legjobban a szervezet szempontjából nélkülözhetetlen aminosavak, melyek a fehérjék építőkockái.

A zsírok a másik két tápanyaggal szemben kevésbé lényegesek, jelentőségük, hogy kis mennyiségben is sok kalóriát tartalmaznak, másrészt szükségesek a zsírban oldódó vitaminok anyagcseréjéhez.

A fokozott zsírbevitelnek azonban heveny káros hatása a sporttevékenység szempontjából, mert, *a zsírok emésztése igen nagy feladatot ró az emésztőrendszerre.* Az emésztőrendszeri vérbőség hosszantartó, a gyomor lassan ürül, így a sportmunka szempontjából fontos szervek vérellátása ez alatt hátrányt szenved. A hosszú ideig tartó fokozott zsírbevitel pedig a máj és epehólyag megbetegedéseire, illetve szív-vérkeringési rendszer betegségekre: érelmeszesedésre, magas vérnyomásra hajlamosít.

Nálunk nagyobb zsírbevitel szükséges

Azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy a magyar labdarúgók általában nehézkesebbek, mint déleurópai, délamerikai kollégáik, Sós professzor véleménye, hogy a mi éghajlati és földrajzi viszonyaink között, különös tekintettel az évi hőmérséklet alakulására, nagyobb zsírbevitel szükséges, mivel ugyanannak a munkának az elvégzése kedvezőtlenebb éghajlati körülmények között nagyobb kalóriaszükségletet kíván. Azonban kétségtelen, hogy a meglévő különbség pusztán ezzel nem magyarázható, a *zsírbevitel élettani szükséglet szerinti korlátozása esetén ez a különbség valószínűleg csökkenne,* bár nem lehet elvitatni az említett tényezők és általában az alkati adottságok jelentőségét sem.

Fehérjeszükséglet a sportolónál

A fehérje-bevitel problémája talán még jelentősebb kérdés. A fehérjeszükséglet naponként, testsúly kg-ként egy gramm, azaz pl. 70 kg-os embernél 70 gramm. *Fokozott a fehérjeszükséglet serdülő korúaknál és sportolóknál,* akiknek nemcsak a szervek „kopásából" adódó fehérjehiányt, valamint a fehérjékre háruló kalóriaszükségletet kell pótolni, hanem a szervek természetes növekedése során jelentkező fehérjeigényt (sportolóknál elsősorban az izomzat részéről) is ki kell elégíteni. *Általában a fehérjeszükséglet sportolóknál 150—200 grammig emelkedhet. Amennyire fontos azonban a sportoló szervezet számára a szükséges fehérjebevitel, annyira káros a gyakorlatban sajnos igen elterjedt fehérje túltáplálás.* Ugyancsak helytelen, hogy a szervezet szempontjából nélkülözhetetlen állati fehérjéket túlnyomórészt hús formájában kapják meg a labdarúgók. Törekedni kell arra, hogy az állati fehérjéket elsősorban tej, tejtermékek, tojás formájában vigyük be a szervezetbe. A sortoló szervezet szempontjából tehát az a kívánatos, hogy *a zsírokat és fehérjéket, amelyek az emésztést leginkább megterhelik, csak a szükségletnek megfelelően vigyük be és a kalória-szükséglet nagyrészét könnyen emészthető szénhydrátokkal fedezzük.*

Friss gyümölcsöt, olajos salátákat!

A vitaminok évek, sőt évtizedek óta az érdeklődés homlokterében állnak. A sportmunka szempontjából elsősorban a C és B_1 vitamin jelentős. Ezekből a vitaminokból sok szerző az átlagember szükségletének többszörösét ajánlja sportolók részére. Kétségtelen, hogy sportolóink részére a fokozott vitaminbevitel indokolt. Erre mutatnak egyes tapasztalatok is. *De olyan adatok nem állnak még rendelkezésre, amelyek a C, illetve B_1 vitamin extrém bevitelét indokolnák.* Különösen C vitaminból terjedt el sokszor 4—500 mg adása. A magunk részéről 150—200 mg bevitelét feltétlenül elegendőnek tartjuk az eddigi tapasztalatok birtokában. Általában az a kívánatos, hogy a vitaminszükségletet a korszerű táplálkozás-tudomány elvei szerint összeállított étrend segítségével fedezzük. *Rá kell labdarúgóinkat szoktatni a friss gyümölcs, olajos saláták fogyasztására.*

A gyakorlati kérdések közül végül alapvető jelentőségű a folyadékfogyasztás problémája. Ezen a téren is sok sajnálatos szélsőséggel találkozunk. A sportoló napi folyadékszükséglete általában 3 liter, melynek 50%-át kb. fedezi a *táplálékkal* bekerülő folyadék. *Másfél liternél több folyadék fogyasztása tehát szinte mindig indokolatlan és igen nagy terhet ró a keringési rendszerre.* Ezenkívül különösen nyáron a verejtékezéssel elveszített folyadék pótlása vízzel nem lehetséges, mivel a szervezet a verejtékkel sókat is veszít és ezek hiányában nem tudja megkötni a vizet. Kérdésünkre, hogy indokoltnak tartja-e sót és ascorbinsavat (C vitamin) tartalmazó üdítő ital készítését sportolók számára, *Sós professzor azt válaszolta, hogy okvetlenül* és kitért arra, hogy a probléma rokon a kohászok és egyéb nagy folyadékveszteséggel járó szakmák dolgozóinak problémájával, akik szintén nehezen látták be, hogy önmagában a vízfogyasztás inkább káros számukra, de ma már jól megszokták a szükséges védőételeket és védőitalokat. *Meg kell jegyezni, hogy a mértéktelen folyadékfogyasztás sokszor ideges eredetű, erre példát nem-sportolóknál is látunk, megszüntetése edzői, orvosi feladat.*

Egy rövid írás formájában a labdarúgók táplálkozásának minden problémáját felvetni nem lehet. Nem is ezt akartuk. *A helyes szemlélet kialakítása azonban igen fontos.* A jó munkát végző *Labdarúgó Edzők Testületének feladata a kérdés napirendre tűzése.* A sportolók, edzők, sportorvosok közös összefogása eredményezheti csak a helyes gyakorlat kialakulását, mert az évi felkészülési tervnek ma már szerves tartozéka a táplálkozás helyes, szezonális összeállítása is.

Dr. Megyesi Zoltán és
Dr. Frenkl Róbert

NEMZETKÖZI

FIGYELŐ

Május 1-én Szófiában eldőlt, hogy az olimpia selejtező európai III. csoportjából Bulgária kerül a 16-os döntőbe. A bolgárok ekkor 2:1 (2:0) arányban győztek a románok ellen. Képünkön Diev, a bolgárok jobbszélsője hatalmas lövést ereszt meg, Voinescu védésre, jobboldalt pedig Caricas, a román középhátvéd beavatkozásra készen. (DFA, Sofia—Bulgarie felv.)

Dittborn megnyugtat

C. Dittborn az 1962. évi chilei világbajnoki torna szervező bizottságának elnöke európai útja alkalmából érdekesen nyilatkozott nyugati sportújságiróknak a nagy rendezvénnyel kapcsolatban.

A klimatikus viszonyokat illetően úgy látja, fantasztikus vélemények uralkodnak az európai sportkörökben. Igaz, hogy Chile határvonala 5000 km hosszú, a VB torna azonban Chile középső részén fog lezajlani, amelynek igen kellemes a klímája. „Ugyancsak helyt nem álló véleményeket hallottam arról, hogy milyen is a chileiek vérmérséklete. Mondhatom, hogy a mi temperamentumunk igen mérsékelt, ha összehasonlítjuk magunkat pl. a délamerikai államok némelyikének lakosságával. Éppen ezért nem övezik sporttelepeinket vizesárkok, vagy drótsövények — mint sok más délamerikai országban. E szempontból nem kell félniök a résztvevő országok sportküldöttségeinek" — jegyezte meg Dittborn.

Elmondta a továbbiakban, hogy Chilében a futball a legelterjedtebb sportág: nagyon népszerűek még ezenkívül a lóversenyek és a kosárlabda.

A chilei sportember főzésmódjukat illetően is igyekezett a félreértéseket eloszlatni. Hangsúlyozta, hogy civilizált országról van szó, amelynek nagy az idegenforgalma és a hazai specialitások mellett nemzetközi konyhát is vezetnek.

A chilei VB sokat vitatott terminuskérdésével kapcsolatban Dittborn kijelentette, hogy ennek bizonyára az a főoka, hogy számos országban május végén és még június közepén is folynak a nemzeti bajnokságok. Mégis — állítja —, hogy némi jóakarattal sikerül majd ezeket a terminus-akadályokat is kiküszöbölni, mint ahogy a délamerikaiak is eddig mindenkor alkalmazkodtak az európai VB-tornák időpontjához. Megemlítette még, hogy a torna anyagi szempontból teljesen biztosított, ami a chilei kormány a sportot nagyvonalúan támogató politikájának köszönhető.

Végül megállapította, hogy a chilei válogatott ezidei európai szereplése nem okozott részükre csalódást, mert a cél nem annyira a számszerű eredmények erőltetése, hanem elsősorban az európai ellenfelek megismerése volt. „Odahaza legalább egy klasszissal jobban fognak a chileiek szerepelni" — reméli a chilei sportvezető.

A fenti nyilatkozat óta chilei részről kijelentés történt: a földrengés ellenére is megrendezik a VB-t.

Egy szovjet vélemény

Az 1962. évi VB-torna sorsolásával kapcsolatban a „Komszomolszkaja Pravda" többek között a következőket állapítja meg:

„Igazságtalannak tartjuk, hogy Európa részére sokkal nehezebbé teszik a Santiagoba vezető utat, mint Chile szomszédainak. Az európaiaknak nem csak sokkal több selejtező mérkőzést kell lejátszaniok, hanem nehezebb ellenfelekkel szemben is. Ha pl. összehasonlítjuk az 1. amerikai csoportot a 8. európaival, úgy Csehszlovákia és Skócia, valamint Írország is méltók a döntő fordulójában való részvételre, de kettő közülük ki fog esni. Ezzel szemben Argentina különösebb megerőltetés nélkül kerülhet tovább Ecuadorral, Uruguay Boliviával, Paraguay pedig Boliviával szemben. Semmi szükség nem volt arra, hogy az amerikaiakat ilyen kedvezményben részesítsék."

U. Granatkin, a FIFA szovjet alelnöke elnézőbben ítéli meg a VB-torna lebonyolítási módját, amely szerinte jobban sikerült és igazságosabb, mint a legutolsóé volt.

Angol klubcsapatok Svájcban

A túrázó angol klubcsapatok (Arsenal, Sunderland, Cheffield United stb.) váltakozó sikerrel szerepeltek Svájcban. Közülük a londoni Arsenal kapta a legjobb kritikákat, a többiek csak szerényebb igényeket tudtak kielégíteni portyájuk folyamán. Az Arsenal — amely a Grashoppers — Young Boys kombináltat 4:2-re győzte le —, különösen azzal keltett kellemes meglepetést, hogy csatársora kitűnő kombinációs játékot mutatott be, igazolva, hogy az angol csapatok is képesek kontinentális, azaz ötletes és pontos összjátékon alapuló támadóstílusra. Érdekes, hogy eléggé gyenge volt az angol csapatok mérkőzéseinek látogatottsága. Általánosan 3500 néző, s csak az Arsenalra voltak kb. 10 000-en kíváncsiak.

Még egy nagyon jellemző kritikai megállapítás a svájci szaksajtóból: „Angol csapatoknál nagyon feltűnő és az Arsenalnál egyenesen jellemző a hangos, állandó beszéd és kiabálás a játékosok részéről. Még a lelátók legmagasabb helyein is tisztán lehetett hallani „megbeszéléseiket", ami annál furcsábban hatott, mert a svájci játékosoknál ilyesmi tilos.

A svájci labdarúgásban különben megindult a javulás folyamata; legyőzték Chilét, az uruguayi második helyezett Atletico Montevideot és végül nem kisebb ellenfelet, mint Hollandiát. Hogyan idézte elő a svájciak új szövetségi edzője, az osztrák születésű Rappan, ezt a fordulatot? Olyan módszerrel, amely bizonyára meglepi az olvasót. Rappan többségében már kiöregedettnek számító játékosokat állított be a válogatottba és ezek a régi rutinírozott erők tapasztalatukkal és technikájukkal pótolták azt, ami belőlük az állóképesség terén ma már hiányzik. A kísérlet bevált és Rappan ezidőszerint igen népszerű Svájcban, ahol mint a svájci labdarúgás „megmentőjét" ünneplik.

Formában a belga válogatott

Az utóbbi időben szép sikerek jelzik a belga válogatott csapat fokozatos javulását. Legyőzték a franciákat, majd Svájcot, utána Chile ellen döntetlenül játszottak, azután visszavágtak őszi legyőzőjüknek, Hollandiának. Ennek az utóbbi találkozónak gólerős csatársora miatt a holland együttes volt a nagy favoritja, de a remekül védekező belga csapat megérdemelten nyerte a találkozót. A belga szaksajtó azonban nincs megelégedve a csapat túlságosan védekező játékával és most a csatársor aktivabbá tételét szorgalmazza, hogy a soronkövetkező válogatott mérkőzéseken ebben a tekintetben se legyen kifogás a nemzeti tizeneggyel szemben. Ez év októberében a magyar és a holland együttes lesz a belgák ellenfele, jövő márciusban a németek, franciák és hollandok, majd októberben Svájc és Svédország ellen lépnek pályára.

Különben említésre méltó, hogy a labdarúgó bajnokságot a Lierse Sportklub, egy 15 000 lakosu község csapata nyerte, amelynek pályája azonban csupán 13 000 néző befogadására alkalmas, — tehát jövő évi Európai Kupa mérkőzéseit nem játszhatja saját otthonában, hanem csak a 15 km-nyi távolságban fekvő antwerpeni stadionban.

Edzősors

Ismeretes, hogy a Barcelona edzőjét, Helenio Herrerát a csapatnak az EK-ból történt kiesése után menesztették. Herrera azonban megtartotta szövetségi kapitányi állását és a spanyol válogatott angolok elleni győzelmét már saját sikereként könyvelhette el. Különben Barcelonában is meglepetést keltett Herrera hirtelen távozása klubjától, hiszen még 8 nappal elbocsátása előtt az egyesület elnöke úgy nyilatkozott a sajtóban, hogy egy évvel meghosszabbítják az edző szerződését. Ezt azonban a Madridtól elszenvedett két EK vereség után a közvélemény és a sajtó félreérthetetlen állásfoglalása miatt a klubvezetőség nem merte megtenni. Egyszerre tehát kegyvesztetté vált az a Herrera, akinek keze alatt négy bajnoki címet szereztek az FC Barcelona játékosai, másodízben nyerték meg a Vásári Városok kupáját és sorozatos nemzetközi győzelmeket arattak. Herrera esete tipikus edzői sors. Nyugaton és Délamerikában úgylátszik még a sikersorozat sem elég, hogy biztosítsa az edző állását, akitől, főleg ha vezető csapatnál működik, maximális sikereket követelnek. Ha ezt nem tudja nyújtani, érdemeit egyszeriben elfelejtik és kiteszik a szűrét. Ez történt már nem is egyízben az argentin válogatott vezetőjével, Stabilevel is. Úgy látszik Di Stefano jól tudja, miért mondotta: „sohasem leszek edző, ez a mesterség túl nehéz és hálátlan".

Becske Frigyes

Hungária, Ferencváros, Újpest...

ÍGY FUTBALLOZNAK A KÖZLEKEDÉSIEK

Tizenöt-húsz évvel ezelőtt is folytak a BSZKRT üzemi labdarúgó bajnokságai, csakhát akkoriban összesen alig 12—13 csapat működött, ma viszont — négy osztályban — összesen 47 együttes küzd az elsőségért.

A Közlekedési Szakszervezet sportosztálya mellett működő társadalmi labdarúgó bizottság intézi a bajnokság ügyeit. Az I., II. és III. osztlályban 12—12 együttes, a IV-ben pedig 11 csapat mérkőzik tavaszi-őszi rendszerben. Az I. osztályban a XIV-es AKÖV vezet a XVIII-as előtt, a II-ban a Fővárosi Villamosvasút Központja előzi a Csepel Kikötőt. A III-ban a Kelenföldi pályaudvar csapata áll az élen, második helyen a XI-es AKÖV-öt találjuk. A IV. osztályban a Zuglói kocsiszín az első, a Szépilona a második. „Világhírű" csapatok is szerepelnek a különböző csoportokban, pontosabban: *nagyhírű csapatok névrokonai.* Ilyen például a Ferencváros (mármint a ferencvárosi pályaudvar), a Hungária, az Újpest, a Kispest. A közlekedési vállalatok közül a Fővárosi Villamosvasút képviselteti magát a legnagyobb számban: *18 különböző csapattal vesz részt a négy osztály küzdelmeiben.* Ez körülbelül 300 villamosvasúti dolgozó sportolását jelenti, ha pedig a 47 csapatot vesszük figyelembe, mintegy 900 közlekedési dolgozó szervezett, rendszeres sportolásáról beszélhetünk. ***Ez talán az egyetlen labdarúgó-bajnokság a világon, amelynek mérkőzéseiből minden napra elegendő jut, hétfőtől vasárnapig.*** Régebben etekintetben komoly nehézségekkel kellett megküzdeniök a szervezőknek és a csapatoknak, főleg az időbeosztás miatt. Amióta azonban a villamosvasútnál egész hónapra előre tudják a dolgozók elfoglaltságukat, ennek megfelelően oszthatják be a labdarúgó mérkőzések időpontjait. Ez nemcsak a sportolás miatt üdvös dolog egyébként, ***hanem a dolgozók más, kulturális szükségleteinek kielégítése szempontjából is.***

A múlt évben nemcsak bajnokság volt, hanem a nyári szünetben kupáért is küzdöttek a közlekedésiek. A Száva pályaudvar kupagyőztes csapata

És hogy kik játszanak különböző csapatokban? A közlekedési vállalat dolgozói. Az igazgató és a kalauz, az osztályvezető és a kocsivezető, a főmérnök és az ellenőr, a művezető és a szerelő, mindenki, aki szereti a labdarúgást és tud annyit, hogy bekerülhet a csapatokba. A villamosvasút központi csapatában például *Beszterczán* János, az Előre SE főtitkára a jobbhátvéd, *Kalmár,* a sportosztály vezetője a balösszekötő, *Bikás,* az Előre titkára a középhátvéd, *Samu,* az üzemeltetési osztály vezetője a középcsatár. Nem azért, mert felelős beosztásban dolgoznak, hanem azért, mert tudnak futballozni. Előfordult persze, hogy egyikük, vagy másikuk gyengébb forma miatt kimaradt a csapatból. Hiába, így van ez még az NB I-ben is, nemhogy a közlekedésiek bajnokságában...

Általában a legsportszerűbb légkörben zajlanak le a mérkőzések, legutóbb például — s erre büszkék lehetnek az érdekelt csapatok — ***a Ferencváros — Hungária mérkőzés játékvezetője mindkét csapatot megdicsérte jelentésében a fegyelmezett magatartásért.*** A játék színvonalának további emelésére fontos lépést tett a szakvezetés: ***társadalmi edzőképző tanfolyamot indított,*** s ezen elsősorban az üzemi csapatok képviselői, intézői, idősebb játékosai vesznek részt. A szaktudás gyarapodása nyilván elősegíti a további fejlődést.

És vajon érdekel-e valakit egyáltalán ez a bajnokság? Meggyőződtünk róla, hogy ***igen.*** Igaz, a hétköznap délelőtti mérkőzéseken nincsenek többen kétháromszáznál, de a szombaton vagy vasárnap sorrakerülő meccseken nem ritkaság a 7—800-as nézőszám sem.

Mindez azt jelenti, hogy a komoly hagyományokkal rendelkező bajnokságot tovább is lehet fejleszteni, érdemes vele törődni.

Sz. L.

Senki sem vállalja a felelősséget

Most fejezték be a vizsgálatot a Manchester United több mint egy éve történt müncheni katasztrófája ügyében. A nyugatnémetek azt állítják, hogy a katasztrófáért a gép angol kapitánya a felelős, mert nem törődött a szárnyakra rakódott jéggel... Az angolok szerint a jég a repülőtér tűzoltóinak fecskendezése nyomán támadt; a katasztrófát az okozta, hogy a kifutót nem takarították megfelelően, a havas-latyakos betonon a gép nem tudott megfelelő sebességet elérni...

SZAKSZEMMEL a · világ · körül ·

Az angol „körkörös” módszer

a „circuit training” a nálunk is jól ismert és alkalmazott „sorozat-gyakorláshoz” hasonlít. Ezt azonban csak az erőnlét, főleg pedig a gyorsaság és az állóképesség fokozására alkalmazzák. Egyszerű atlétikai és gimnasztikai gyakorlatokat végeznek félórán vagy még hosszabb időn át, a gyakorlatok között időnként egy-egy perc tevékeny pihenővel. Most folynak kísérletek arra, hogy ezt a módszert egyszerű, könnyen alkalmazható labdagyakorlatok végzésére is felhasználják.

Orth György oktatási eljárásairól

ír elismerőleg a német edzők lapjában *A. Weiss.* Amikor a híres magyar játékos náluk edzősködött, olyan hasonlatokat alkalmazott, amit sohasem felejtettek el — írja a szerző. — Egyszer a labdaátvételről tanított, s ezt mondta: „Mi történne, ha egy nagy vajtartóba rúgnám a labdát, visszapattanna? Ugye nem, mert a puha vaj engedne ... Nos, így kell nektek is utánaengednetek, hogy vissza ne pattanjon rólatok a labda! ...” Máskor egy lazán a nyélbe illesztett kalapáccsal igyekezett az orrunk előtt egy szöget deszkába verni. Nehezen ment. „No látjátok, mondta, nem megy ... De nem megy a rúgás sem, ha nem tartjátok keményen, feszesen a lábfejeteket!” Mindezt azért mondotta el részletesen a szerző, hogy rámutasson: hogyan kell foglalkozni a fiatalokkal, hogyan kell oktatni őket.

Edzés esti világításnál

Késő ősztől kora tavaszig Európában általában korán sötétedik, s így a nagy tömegeknek egyre kevesebb alkalmuk van a a nappali labdarúgó edzésekre. Ezen az utóbbi időben úgy segítenek, hogy a játékterek szélére erős világítású lámpákat szerelnek, általában hatot-hatot mindkét oldalvonalnak az alapvonaltól a 16-osig terjedő részére. Így egyszerre négy csoportbant folyhat az edzés. (France Football

A kiegészítő sportágak jelentősége

Ma már köztudott, hogy csak sokoldalúan képzett sportoló érhet el kiemelkedő eredményt. Tudják ezt a labdarúgó-szakemberek is. És mert a labdarúgás nem alkalmas sokoldalú képzettség elérésére, megfelelő kiegészítő sportágakat, mozgásokat is végezni kell a labdarúgó edzésen. Különösen fontos ez a fejlődés időszakában. A kiegészítő mozgások segitik a motorikus készség, az izomérzék, a mozgásügyesség kifejlődését, s ezzel tulajdonképpen segitik a labdarúgás technikájának a jobb elsajátitását is.

A kiegészítő mozgások mindezen kívül változatos foglalkoztatást tesznek lehetővé, s mert új ingert jelentenek, képessé teszik a labdarúgót nagyobb megterhelés elviselésére is. Az általános testi képzésre szolgáló gyakorlatokat egész éven át végezni kell, körülbelül az alábbi arányban:

Az átmeneti időszakban 80—100 százalék általános mozgás, 0—20 százalék különleges (labdarúgó-mozgás); az alapozásban 60—70 százalék általános, 30—40 százalék különleges, a formábahozásban 40—50 százalék általános, 50—60 százalék különleges, a formábantartásban 20—40 százalék általános, 60—80 százalék különleges mozgás.

Az edzőnek tudnia kell: milyen kiegészítő mozgást mikor és hogyan alkalmazhat. Az ehhez szükséges tudást más sportágak tanulmányozásával, edzéslátogatásokkal, tapasztalatcserékkel szerezheti meg.

A rajt- és a futógyorsaságot például játékos futóversenyekkel, váltófutásokkal, valamint 30, 60, 100 m-es futásokkal, a reakciógyorsaságot különféle helyzetből történő rajtolásokkal (hallási vagy látási ingerre), megfelelő mozgásos játékokkal, asztaliteniszezéssel, kosárlabdázással, az izomerőt félkézzel és kétkézzel végzett nagylabda- és súlylökésekkel, vállravett súlyzóval végrehajtott térdhajlításokkal, kézi-súlyzóval, szökdelésekkel, erőfejlesztő tornagyakorlatokkal, társ hordásával (versenyszerűen is), birkózó-gyakorlatokkal, társas tolásokkal-húzásokkal lehet fejleszteni.

A terhelésnek mindig olyannak kell lennie, hogy előmozditsa a fejlődést. A gyakorlatokat leghelyesebb szakaszos módszerrel végeztetni. A teljesitmények mérése nemcsak az előrehaladásról tájékoztatja a játékost és az edzőt, hanem az erőállapotról, a formáról is. A fejlődést legjobban előmozditja, s az edzés vezetését is megkönnyiti, ha a játékosokat az edző nagyjából egyforma teljesitményre képes csoportokba osztja.

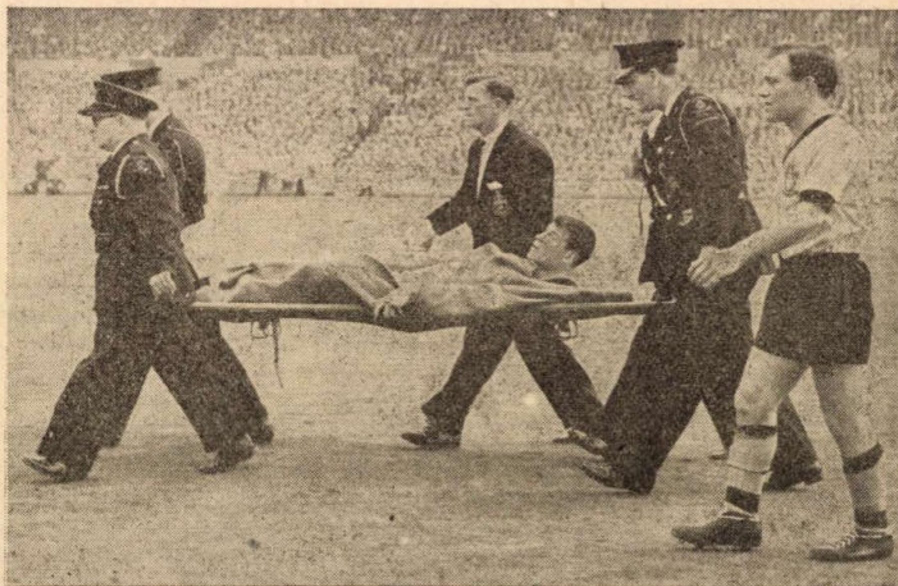
A kisebb edzésjátékok nemcsak felfrissítő, felüdítő hatásúak, hanem alkalmasak a különféle képességek fejlesztésére is. Szintúgy az elérendő célnak megfelelően módositott sportjátékok is. (Theoria und Praxis der Körperkultur.)

A „kis labdarúgás” nagy sikere

A lett labdarúgás tömegesítése érdekében érdekes kezdeményezést tett a köztársaság labdarúgó-szövetsége: kézilabda kispályákon és tornatermekben rendezett bajnoki küzdelmeket az általános iskolák felső osztályaiba járó gyermekek részére. A kisméretű pályákon 4-es, 7-es csapatok játszottak; a kapu 4 m széles, 2,2 m magas, a labda súlya 350—400 gramm, a játékidő 30—40 perc volt.

Már az első tanévben a köztársaság 55 kerületéből 37 vett részt a „kis labdarúgásban”, s összesen 10 000 új fiatalt nyertek meg ennek a sportjátéknak. A lett szövetség a következő tanévben tovább szélesíti a „kis labdarúgás”-mozgalmat. Helyes lenne, ha a lett kezdeményezést átvenné a többi köztársaság is — írja a Szportyivnije igri.

Pálfai János

Az utóbbi években az Angol Kupa döntőjén majd mindig súlyos sérülések fordulnak elő. Így volt most a Wolverhampton—Blackburn döntőn is. Whelán, a Blackburn hátvédje csonttörést szenvedett, a mentők vitték el, s a II. félidőben a Blackburn csapata 10 emberrel játszott. A Wolverhampton 3:0 (1:0) arányban nyert. (Sport and General London felv.)

ÍGY EGYENLÍTETT AZ MTK A BVSC ELLEN

Május 28-án, szombaton a BVSC nem kis meglepetésre az I. félidőben 2:0-ra vezetett az MTK ellen, de szünet után az MTK lelkesen játszott, s a kék-fehérek előbb 2:1-re szépítettek, majd a 78. percben — amint az a képünkön is látható — Sándor a 11-es pont tájáról félmagasan, a baloldali léc mellett vágta hálóba a labdát. Katona, a BVSC kapusa megkísérelte a védést... (MTI Fotó Főosztály: Pálfai Gábor felv.)

Vidéki gondok — és tervek

Zalai gondok

Nem nevezhető rózsásnak az ifjúsági labdarúgás helyzete Zalában. A megyei ifjúsági bajnokság azzal indult, hogy két mérkőzés már az első fordulóban elmaradt, s a továbbiakban is gyakran maradt távol valamelyik csapat a kisorsolt találkozóról. A zalaegerszegi honvédek ifigárdája hamar visszalépett a bajnoki küzdelmektől. De a lejátszott mérkőzésekben sincs sok öröm. Rendkívül fogyatékos a fiatalok sportbeli képessége, s ezt fegyelmezetlen magatartással igyekeznek „pótolni". Meglepő, de így igaz: az utóbbi időkben a fegyelmi bizottság több eljárást folytatott le ifjúsági labdarúgóval szemben, mint felnőtt játékos esetében. Tavaly például csak tiszteletlen magatartás miatt 26 alkalommal ítélkezett a bizottság ifjúsági labdarúgó ügyében.

S az eredmény?

Leolvasható az országos labdarúgótorna táblázatáról, ahol a pont nélküli utolsó helyezett felnőttek mellett, az ifik is legalul állnak...

A megyei labdarúgó szövetségben ezt mondják:

— *Nem foglalkoznak megfelelően a sportkörök az ifjúsági játékosok nevelésével.*

A sportkörök válaszként edzőgondjaikra, s az anyagi nehézségekre hivatkoznak-, és még hozzáteszik:

— *Több segítséget várunk a megyei szövetségektől is!*

Az igazság alighanem a két vélemény közötti félúton lelhető meg: a megyei labdarúgó szövetség és az egyesületek közös erőfeszítése, alaposan kidolgozott és egybehangolt terve, a kölcsönös jóakarat és segítő szándék lehetne a zalai ifjúsági labdarúgás felemelkedésének hathatós előmozdítója.

Sokat igérő tervek

Baranyában rendkívül nagy örömet keltett a megyei felnőtt és ifjúsági válogatott idei kitűnő szereplése a labdarúgó-válogatottak országostornáján. Megyeszerte a tervszerű, jó előkészítés eredményeként könyvelik el a két csapat nagyszerű helyezését.

S ez a tervszerűség, jó munka a megyei szövetség munkájában mindenütt fellelhető. Ötéves fejlesztési tervének első évére, 1961-re, a jelenlegi 182 csapattal szemben 190 együttes rendszeres foglalkoztatását tervezi a különböző bajnokságokban. Ehhez és a jelenlegi szakkáder-hiány enyhítéséhez — a többi megyéhez hasonlóan — tervet dolgozott ki. 8 helyen szerveznek játékvezetői tanfolyamot, főleg a járásokban mutatkozó játékvezető-hiányok csökkentésére. Még ebben az évben 3 társadalmi edzőképző-tanfolyam indul 60 résztvevővel, s az új edzők beállítása révén csökken majd az edzőhiány. A szövetség tevékeny részt vesz már most is a nem szövetségi bajnokságok szervezésében és vállalta a segítség adást az általános iskolai, a középiskolai, az iparitanulóiskolai és üzemi labdarúgó-bajnokságokhoz. A Baranya megyei szövetség reméli, hogy a labdarúgás iránti vonzalmat sportfejlesztési tervének tervében is kihasználhatja.

N. J.

LABDARÚGÁS

A Magyar Labdarúgók Szövetségének hivatalos lapja

Megjelenik minden hónapban

Felelős szerkesztő: Hoffer József

A szerkesztőség címe: Bp. I., Fém u. 5—7

Kiadja: a Sport Lap- és Könyvkiadó

A kiadásért felel: Perlusz József igazgató

Előfizetés: negyedévre 8,— Ft, félévre 16,— Ft, egy évre 32,— Ft

Csekkszámlaszám: 61.251

60.2256. Állami Nyomda, Budapest

Terjeszti a Magyar Posta

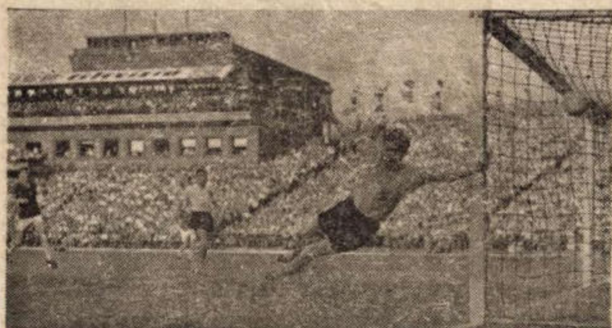
HAT KÉP A
Skót — Magyarról

Young, a skót középcsatár és Sipos, a magyar középhátvéd harca a labdáért

Grosics sértődötten tekint Leggatra, mert a skót jobbszélső akkor zavarta a magyar kapust, amikor az a labda birtokában volt

Baloldalt: Sándor az I. félidőben csak az oldalhálót találja el, jobboldalt jól látható, hogy mennyire védhetetlen volt a skótoknak az a góljuk, amellyel 1 : 1-re egyenlítettek

Baloldalt: Albert kapurarugása után Brown a földön mászva igyekszik megszerezni a labdát. És jobboldalt: Tichy gólja, amellyel a 91. percben 3 : 3-ra egyenlítettünk

(MTI Fotó főosztály: Petrovics László, Pálfai Gábor és Bartal Ferenc felv.)